

OCTOBER 30, 2014

No 22 (2858)

Volume 65 • \$3.00

Published every other Thursday
26 issues in 24 mailings a year
ISSN 08329-2668
Publications # 220613

NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND

Pravda vítězí!

ROZŠÍŘENÉ VYDÁNÍ

CANADA'S CZECH AND SLOVAK BIWEEKLY PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950 www.masaryktown.ca

Střela radikála šokovala nejen Kanadu...

Ve středu 22. října se v Ottawě střílelo. Hlavní město Kanady vyděsil útok neznámého střelce, který zabil vojáka Cpl. Nathana Cirilla, který držel čestnou stráž u pomníku obětem války v centru města. Odtud pak šílenec pronikl do nedaleké budovy, sídla kanadského parlamentu, kde ve stejně době zasedala vláda.

Zpráva o napadení střelcem s útočnou puškou, jehož tvář byla zakryta šátkem, proletěla celou Kanadou. Tim spíše, že útočník namísto činu dorazil v černém automobilu, kterého se násilím zmocnil cestou a po útoku na kanadského vojáka u pomníku zahájil palbu v areálu parlament-

byla zaznamenána nejen u válečného pomníku a v parlamentu, ale i u blízkého nákupního střediska Rideau Center, které policisté následně evakuovali. Některí svědkové tvrdili, že se střílelo i v blízkém hotelu Chateau Laurier. Na místě incidentu byly povolány stovky vojáků a příslušníků speciálních komand. Parlament i sousední budovy byly vylízeny a centrum města neprodýsně užavřeno. Policie vyzvala obyvatele, aby se nezdízvali uoken ani na střechách budov. Na místě přijelo několik obrněných vozů. K incidentu došlo dva dny poté, co nedaleko Montréalu islámský radikál zaúto-

nich budov. Tam zranil další osoby. Do nemocnice byly odvezeny tři oběti - dva byli ve stabilizovaném stavu, jeden zranění podlehl.

Policejní později oznámila, že střelba

číl na dva kanadské vojáky a jednoho usmrtil.

Svou pomoc ke zvládnutí následků ottawského incidentu nabídly Spojené státy. Neměli ale

> 10

Evropa se sešla po čtvrtstoletí svobody

Pod názvem Europe Reunited uspořádaly v sobotu 18. října jednotlivé konzuláty evropských zemí v Torontu slavnostní koncert na oslavu 25. výročí pádu tzv. železné opony. Zúčastněny byly zastupitelské úřady České republiky, Německa, Maďarska, Rakouska a Polska, jejichž diplomati provázeли pořad torontského hudebního tělesa Toronto Sinfonietta krátkými projevy.

Přítomni byli a k účastníkům hovořili mj. generální konzul ČR v Torontu Vladimír Ruml (foto upravo), za německou stranu Walter Stechel, za maďarskou Stefania Szabo, za ra-

kouskou Ulrike Butschek a za polskou Grzegorza Jopkiewicza.

Železnou oponu si pamatujieme jako neprostupnou hraniči mezi západním a východním blokem zemí v době studené války, v době vlády jedné strany - komunismu. Nacházela se jednak na západní hraniči bývalých států SSSR, Německé demokratické republiky, Československé socialistické federativní republiky, Maďarské lidové republiky a Jugoslávie a jednak na jižní hraniči Albánie, Jugoslávie a Bulharské lidové republiky. Měla být bezpečnou ochranou lidí zemí východního bloku před působením států západních.

Pode některých zdrojů byl pojem železná opona asociovan k hranicím sovětské sféry vlivu a komunistické snaze o její izolaci již od roku 1920. Podle jiných zdrojů pojem použil jako první (v trochu jiném smyslu) Joseph Goebbels 23. února 1945 jako reakci na prohlášení jałtské konference, belgická královna Elizabetta zase mluvila o železné oponě mezi ní a Němcemi. Ale světováním a používaným pojmem se stal, až když jej Winston Churchill 5. března 1946 použil ve svém tzv. Fultonském projevu v Americe.

V Česku se začala železná opona vytvářet prakticky už od r. 1948, ale neprostupnou se stala v letech 1952 a 1953 jako reakce na neustálé útěky lidí přes hranici. V Německé demokratické republice proběhlo její budování později a její poslední fázi byla výstavba Berlínské zdi, kterou komu-

nisté rozdělili Berlin na dvě ideologicky nepřátelské části.

Pokud si vybavíme hraniční pásmo v ČSSR, pak máme na mysli území široké 4 až 10 km podél hranice, což tvořilo zhruba 1,5 procenta rozlohy státu. Obyčejnému smrtelníkovi se do pásmu nemělo podařit dostat, vstup byl možný pouze na zvláštní povolení. Vesnice v okolí byly z tohoto vysídleny. Přísně střížící ploty byly v podstatě tři. Prvním

MASARYKŮV ÚSTAV, ČESKÉ A SLOVENSKÉ SDRUŽENÍ V TORONTO A SOKOL TORONTO

pořádají slavnostní setkání u příležitosti

90. narozenin

dr. JOSEFA ČERMÁKA

a nedožitých 100. narozenin jeho přítele

plk v.v. FRANTIŠKA TESAŘE

Neděle 16. listopadu 2014 ve 13.00 h.

Hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto

Program připravila režisérka Olga Turoková ve spolupráci s dobrovolníky komunitních organizací

Info: Iva Ječmenová (416)439-4354 ■ Hana Jurášková (905)838-5269 - objednávka oběda

► 7

KE DNI

My, co žijeme tady, si ani moc ne-připouštíme otázkou lživu Ruska. Ale v domovině stále, neboť mají v živé paměti jeho uchvatitelské kroky, ne-hledě na faktu současnosti. ČTK při-náší výsledky výzkumu agentury STEM provedeného mezi 3. až 10. zářím mezi tisícovkou responde-n-tů. Uvádí: „Že Rusko může pre-dsta-vovat po budoucnu hrozbu pro ČR, si myslí 65 proc., před rokem byla téhož názoru zhruba třetina ve-je-nosti. Zároveň je to poprvé od roku 1998, kdy počet takto smýšlejících lidí stoupal nad 50 proc. Představuje Rusko ohrožení pro českou demokraci? 46 procen-t občanů říká ano, opak 54 procen-t. Konflikt na Ukray-ně - 80 procen-t miní, že ohrožuje mír v Evropě a 71 proc. souhlasí s pos-tjem českého státu požadujícím udr-žení státní celistvosti Ukray-ně.

Nejméně se Ruska bojí stoupenci komunistů a z nějakého důvodu i Okamurova Usvití. Komuni-sté tu vždycky sloužili jako pátrá kolona Ruska, byl se třeba impérium jím vedené jednu dobu nazývalo Sovětský Svaz. Skutečně nebezpeční-mi se stali komunisté až poté, co za nimi stála totalitní zahraniční velmoc. Sami se přítom Kremlu báli. Když se na Staliniň v pokyn hledali domá-cí zrádci v nejvyšším komunistickém vedení, každý měl hrůzu z toho, že by los mohl padnout na něj. Historik Karel Kaplan připomínal před šes-ti lety v CS-magazínu, jak to bylo s Klementem Gottwaldem: „Gottwalda třeba Stalin za celou válku nepřijal, i když žil po celou tu dobu v Moskvě. S jedinou výjimkou - vzpomněl si na něj až v lednu 1945, když šel o Pod-karpatskou Rus. Stalina se Gottwald bál natolik, že Moskvu nenavštívil od roku 1948 až do roku 1952.“ Po spru-nu 1968 bylo jasné, že se velký bratr na východě nezastaví před násil-ním a že si v kolonii nikdo vyskakovat nebude.

Proč se ale Ruska moc nebojí Okamuřovi stoupenci? Sám vůdce strany se vyjádřil v minulých měsících pozitivně o Putinovi. Ten podle Okamuře po Jelčinovi vyvedl Rusko z ch-aosu, byl demokracie západnějšího typu příje až nejvíce s jeho nástup-cem. Také byl proti uvalené sankci na Rusko po ruské invazi na Krym. Tomio Okamura je populista, proto asi není divu, že právě jeho příznivci ne-vídí ze strany Ruska žádné nebez-pečí. Podlehl pravděpodobně nové tezi - je jedno, „posluhujeme“ Moskvě, nebo Washingtonu. Přítom tzv. odkonl od Washingtonu, NATO nebo Evropské unie by neznamenal žádnou politickou samostatnost, ale pouze upadnut do ruské sféry vlivu. Stejně tak věří mnozí občané tezi, že dnešní Rusko není Sovětský svaz. To je správa, ale naopak to už neplatí. Sovětský svaz byl jedna po-doba starého výbojného Ruska. Po-kud se dnes lidé více bojí Ruska, ne-musí z tím být žádná velká a hilob-ka politologická úhava. Možná je to jen zdravý instinkt a historická vzpo-minka.

Nechci být zlá, ale média rozšíři-jí zprávu, že Putin trpí chorobou sli-nivky... pokud nám podstrkuji media tuto vidinu, pak lze odpovědět jedno: víme, kdo je Putin, ale kdo přijde po Putinovi, to nevíme...

Ostatně, není to to jediné, z čeho člověku naskakuje husí kůže - do-dala bych ke komentáři v reflex.cz, i když jde o domovinu. Přejí krásné podzimní dny,

Vaše vk

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ

TORONTO

NE 9.11. ve 13.00 - prezentace přednášky „Kto je zodpovědný za naše zdraví“ bude spojená s ochutnávkou, vstupné je symbolické \$5 (na pokrytí nákladu), lektor výzvy Lubika Dancišinová a prezentace zdravých jídel Sváta Militý. Hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Avenue Toronto.

23.11. ve 12.00 (do 15.00) - pořádá Sokol Toronto předvánoční bazar - oběd, občerstvení, vánocní cukroví, dárkové předměty, knihy, DVD českých filmů, tombola, mikulášská nadílka pro děti kostel sv. Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto. Zájemci o prodej vlastního zboží, volejte Marii Crhákovou (416) 242 5914, info také na webu www.sokolcanada.ca

SO 29.11. v 19.00 (do 01.00) - pořádá Sokol Toronto Mikuláškou zábavu, možnost zakoupení večeře od 19.00 hodin, hudba k tanci začne hrát ve 20.00 hodin. Občerstvení. Přineste si dárky pro své milé, Mikuláš je rozdá. Hraje skupina Dušana Drobného, kostel sv. Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto, vstupné \$25.00, mládež \$15.00, rezervace Hana Jurásková: (905)838-5269, info na webu www.sokolcanada.ca

SO 6.12. ve 13.00 - Mikuláškou nadílkou pořádá Masarykův ústav pro všechny děti (znalost jazyka českého není podmínkou). Rodiče, přijďte se svými dětmi do restaurace Praha a přineste svoje dárečky, které dětem rozdá Mikuláš, Čert a Anděl dětem za říkanku, básničku nebo písničku, pokud si troufnou. Tašky s dárky označte vizitkou se jménem dítěte - jméno a příjmení dítěte napište čitelně velkými tiskacími písmeny.

ČT 13.12. v 16.30 - Sokol Toronto pořádá dětskou vánocní party, 601 Magnetic Dr., Unit 21, North York, info: wendynewmarket@sympatico.ca

NE 14.12. v 11.00 - pořádá Masarykův ústav tradiční Vánoční trhy s nabídkou vánocního pečiva, knížek, DVD s českými filmy, rukodělných výrobků a dalších produktů, které můžete nabídnout svým milým jako vánocní překvapení. Přijďte se svými přáteli, restaurace Praha je připravena zpříjemnit hostům chvíle setkání s přáteli tradiční kuchyně a příjemnou obsluhou. Info: paní Iva (416)439 4354 (vojte také, zájemci, o prodejní pult)

PÁ 19.12. v 19.00 - se setkáme na oblibené Vánoční večeři MMI, kterou ústav pořádá pro své členy, přátele a jejich rodiny. Pokaždé je připraven svá-teční program a závěrem večeře se zpívají české koledy při slavnostním světě vánocního stromu. Zájemci, nahlaste svoji účast paní Ivě (416)439 4354.

NOCTURNES IN THE CITY, hudební cyklus:

NE 23.11.2014 - Peter Stoll, klarinet, Adam Zuckiewicz, piano: A. Dvořák, Z. Fibich, F. Schubert and R. Schumann, kostel sv. Václava

NE 18.1.2015 - George Grosman Jazz Quintet, restaurace Prague

NE 22.2.2015 - prof. Ian Scott: Audio-visual presentation of world class operas, restaurace Prague

NE 24.5.2015 - Boris Krajný, piano: B. Smetana, F. Chopin, L. van Beethoven, kostel sv. Václava

Nocturna začínají v 17.00 h: kostel sv. Václava - 496 Gladstone Ave, restaurace Praga - 450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto. Jednotlivé vstupné u dveří 25 \$ (studenti 15 \$). Info a rezervace dr. M. Krajný (416)481-7294, nebo web www.nocturnesinthecity.com. Přivedte také své přátele.

ČESKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá 9.00 - 12.00 - česká doplňovací škola pro děti ve věku 5-12 let, kte-rou provozuje Masaryk Memorial Institut, vyučuje jazyku českému. Zimní se-mestr školního roku 2014/2015 byl již zahájen v učebně na 918 Bathurst St., Toronto.

Více o podmínkách v budově na www.918bathurst.com. Přivedte svoje děti s jakoukoliv úrovní předběžné znalostí češtiny. Všechny jsou vítány. Více infor-maci poskytne paní Iva (416)439-4354.

ČESKÁ ŠKOLA OAKVILLE

SO každá 9.30 - 12.00 - česká doplňovací škola pro děti ve věku 4-12 let, kte-rou provozuje Holy Family Catholic School, 1420 Grosvenor Street, Oakville, ON L6H 3L2, HCDSB-International Languages. Info učitelky Renata Freiber-gová - tel. (416)887-9863, email: renata_freiberg@yahoo.com, nebo Mariana Vieweghová - tel. (416)628-3690, email: mvvieweghova@gmail.com.

Letos bude program obhacen o možnost aktivit se Sokolem Kanada a Ma-sarykovým ústavem v parku na Masaryktownu v Torontu. Zápisné zůstává stejně \$25 na dítě na šk. rok. Děti, přijďte si s námi hrát, spor-tovat i povídат si česky!

ČESKÁ A SLOVENSKÁ ŠKOLA KITCHENER

SO každá 9.00 - 11.30 - pro děti ve věku 4-14 let, St. Francis Scho-

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.

ol, wing A, 154 Gatewood Rd. Kitchener. Zájemci, kontaktujte se v případě zá-jmu o českou školu s Mirkou Pirovou mirka.pirova@wcdsb.ca, v případě vý-u-ky slovenštiny s Blankou Michale blanka.michale@wcdsb.ca. Info: www.kwc-zzechandslovaks.com

SLOVENSKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá 9.00-11.30 - v Blessed Teresa of Calcuta Elementary School, 1120 Runningbrook Dr., Mississauga.

ČESKÁ TV NOVÁ VIZE

SO každá v 10.00-10.30 a ÚT v 7.30 opakování - vysílá Nová Vize v dosa-hu Ontaria na stanici OMNI 1 (v Torontu kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Rešovská, tel: (647)892-6912, Nova Vize, 7 Auburn Av., Toron-to, ON, novavize.ca@gmail.com, www.novavize.com - naleznete některé TV programy.

SLOVENSKÁ TV SLOVENSKÝ SVET

SO každá v 10.30-11.00 a ÚT v 8.00 opakování. Producentka Katarína Ho-molová. Tel: (647)233-3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvsedna.com.

SOKOL TORONTO cvičení s dětmi

SO 16.30-18.30 (každá) - cvičení s dětmi FIT FOR LIFE GYM, 601 Magne-tic Dr., Unit 21, North York, info: ivancurilla@gmail.com-hermaneks@yahoo.ca 13.12. končí letošní cvičení.

SOKOL TORONTO cvičení dospělí

ST 20.00-21.30 - cvičení dospělí a volejbal, G. Harvey C.I., 1700 Keele St., Toronto, info: hermaneks@yahoo.ca - 8.12. je posledním dnem cvičení před koncem roku.

CALGARY

PO do 1.12. v 15.00 - každý týden se koná Kulihášek, český a slovenský dětský kroužek a Český a slovenský dětský klub. Rodiče s dětmi se scházejí veVarsity Bible Church (48077 Valiant Dr NW). Dětský kroužek je pro děti do 4 let a dětský klub pro děti od 5 let. Výuka dětí je rozdělena na dvě skupiny. V kroužku hrají hry, čtou si pohádky, zpívají v českém a slovenském jazyce. Dětský Klub se koná ve stejných hodinách a je zaměřen na výuku českého nebo slovenského jazyka a hry pro starší děti. Rodičovský přispěvek na kroužek nebo klub je \$10.00 za jedno dítě na semestr. Kontakt Andrea Loewen - maminka Káji, Tobiáše a Aničky, na tel (403)270-8164 nebo emailem andrealoewen@yahoo.ca Těšíme se na vaše děti.

KITCHENER -WATERLOO-GUELPH

Filmové pondělky

3.11. - film Noční stráž. Drama, komedie. Uctění památky zesnulého básníka a filofila disentu nočním bděním u těla mrtvého. Hlavní role vynikající herec Jiří Schmitzer.

1.12. - film Kolja. Oskarový film, který i po osmnácti letech zůstal na nejvyšší příčce divácké oblibenosti pro své hluboké lidství.

SO 6.12. ve 12.30 (do 14.30) - St. Nicholas Children's Party, bring "finger food", program: St. Nicholas, Angel and Devil will make an appearance; Christmas carols will be sung by children from the Czech and Slovak Language Schools; children will be able to present a short poem, song, or play an instrument (optional) and will receive a gift from St. Nicholas. Register by December 1st at hoferbarbora@yahoo.com or call Barbora Hofer at (519)748-9527 (provide full name/s of child/ren and age), St. Louis Learning Centre, 80 Young Street, Kitchener. Sponsored by Glogowski Euro Food. Donation is welcome.

„Dobrý den“ vydává K-W-G pobočka Českého a slovenského sdružení v Kanadě pod vedením zodpovědné redaktorky Evy Kratochvílové. Redakce se těší na komentáře čtenářů. A protože se výrobní náklady na tisk a poštovné každoročně zvyšují, oceňuje každý finanční podporu svých odběratelů. Šeky laskavě zasílejte na: Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G branch, 550 King St. N, PO 42053 Waterloo, ON, N2L 6K5, Canada.

MONTREAL

SO 8.11. od 11.00 (do 15.00) - 59, předvánoční bazar, hala kostela sv. Ignáce, 4455 West Broadway. Těšíme se, že přijdete v hojném počtu, abyste se sešli se svými známými v přátelském prostředí a pochutnali si na našich tradičních jídlech. V nabídce bude velký výběr moučníků a domácí vánocní pečivo. Uvítáme vaši pomoc ať už s přípravou, prodejem nebo s úklidem haly po bazaru. V tom případě zavolejte prosím Emu Košackou (514)735-5795 nebo Mišu Fuchsovou (514)737-8325. Pokud byste rádi nabídli prostřednictvím bazaru knihu, zavolejte Aleně Martinů (514)484-6177 nebo Emě Košacké, abychom dohodli odvoz. Před bazarem je zapotřebí knížky protřít a srovnat na stole.

8.11. v 18.00 - Canadian Slovak Professional and Business Association vás zve na svůj 50th Anniversary Scholarship Ball v Le

Číslo 22 vyšlo 30. října,
č. 23 vyjde 13. listopadu, uzávěrka je 8. listopadu 2014.
Noviny vycházejí čtrnáctidenně.
RYCHLÝ KONTAKT (647)608 1713 vera.toronto@gmail.com

> Crystal, Centre des Congrès, 5285 Henri Bourassa, St. Laurent. Koktejl v 18.00 hodin (předkrmu a sklenička šampaňského), večeře v 19.00 hodin (4 chody, 2 láhve vína na stůl). K potěšení i k tančí hraje orchestr The Band New Love. Doporučujeme večerní oblek (blacktie). Vstupenky: 100 \$, 125 \$ s potvrzením na 50 \$ na daňové účely, studenti 75 \$. Rezervace nejpozději do 31. října 2014. Informace, rezervace a vstupenky: Mark Vandzura (514)694-9788, email ctc06@bell.net, dr. Jozef Brody (514)947-7971, email josefbr@alcor.concordia.ca, Mikulas Arendas (514)831-5052, email marendas@osler.com.

SO 6.12. ve 12.00 (do16.00) – tradiční oběd seniorů, restaurace Praha, 5613 Cote-des-Nieges. Účast nahláste předem, Ema Košacká (514)697 2125. ST 12.11.ve 12.30 - schůzka klubu seniorů, Čs. dům, 6540 McLynn NE 16.11. v 11.00 -bohosl., kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke W. ST 26.11. ve 12.30 - schůzka klubu seniorů, Čs. dům, 6540 McLynn NE 7.12. v 15.00 - Mikulášská nadílka pro děti, Webster Hall kostela Westmount Park United na 4695 de Maisonneuve W. ve Westmountu. (AM)

SO 31.1.2015 ve 20.00 - Sokolské Šířinky, hraje oblíbená kapela Edelweiss, ke koupi budou tradiční české speciality jako je dršťková a gulášová polévka, páry, obložené chlebicky, mj. i štrúdl, nebude chybět české pivo. Hala kostela sv. Cyrila a Metoděje (na rohu Jean Talon a 2nd Avenue). Těšíme se na vaši účast! (AM)

Ačkoliv je Montrealský věstník zasiílan zdarma, finanční příspěvky jsou výtěžem. Chcete-li Věstník podpořit, pošlete laskavě příspěvek na adresu: 5080 Glencairn Ave, Montreal, QC H3W 2B4. Šek vystavte na „Czech and Slovak Vestnik“. Potvrzení jsme dosud vystavovali na příspěvky nad 50 dolarů a příkladně k Věstníku. Vzhledem k tomu, že nemůžeme vydávat potvrzení na dané (income taxes), ale pouze účtenku (receipt), budeme ji posílat jen našim inzerantům a těm, kteří si o ni požádají. Děkujeme za pochopení. Dotazy a informace: montrealvestnik@gmail.com. Podrobnější info: Montrealský Věstník Říjen/October 2014, který právě vyšel, také na www.montrealvestnik.com.

VANCOUVER
ČT 20.- SO 22.11. od 20.00 - Divadlo Za rohem uvádí představení detektivky Agathy Christie: Past na myši, Inlet Theatre v Port Moody, vstupenky na www.divadlozaehrom.ca, PayPal, info: nora.linhart@gmail.com nebo Leah Patak (604)271-6125 nebo patakovi@shaw.ca

SO 29.11. v 19.00 – Christmas Slovak Dinner, Country Meadows Golf Club, 8482 No.6 Road, Richmond, vstupné \$50

NE 7.12. v 15.00 – mikulášská nadílka pro děti, Jaycee House, 1251 Lillooet Road, North Vancouver, info: radka.vrcenekova@gmail.com

PÁ 5.12. ve 20.00 - koncert Lenky Lichtenberg, Norman Rothstein Theatre, vstupenky v prodeji od 15. 10. přes PayPal: www.artwithoutborders.org, info: jaromaze@telus.net

WINNIPEG
Dinner & Movie
SO 29.11. v 18.00 – večeře a hodnocení filmu Keby som mal pušku, drama, 1971, s anglickými titulkami. Členové 12\$, ne4lenov 17\$, rezervace Gizela Majerský, (204)957 7515 nebo majersky@shaw.ca

NE 7.12. – St. Nick for children
PÁ v 18.00 (každý třetí v měsíci) - servírujeme bramboráky, každý je vítán, CCBA bar je otevřený ČT-SO.

ČT (každý) v 19.30 – Czech School Classes - volejte 722 7209 nebo helstel@shaw.ca

Redakce Říčky uvítá příspěvky, připomínky, ohlasy, dopisy, články, recepty i dobré nápadů. Také nabízí místo pro inzerci pro firmy i soukromníky. Zaslíte na email riecka@czechlovakbenevolentassoc.ca, Czech-Slovak Benevolent Association, 154 McKenzie Street, Winnipeg, MB R2W 5A2, tel: (204)589 7483.

SLOVAK TV
PO a Ne v 15.00 (do 15.30) - Najlepšie zo Slovenskej televízie, Shaw Multicultural Channel, Shaw Digital 116 (Metro Vancouver, Bowen Island, Squamish and Whistler), Channel 51: Delta, Ladner and Tsawwassen. Advertising/Sponsorship space is available now! Navštívte web: www.marikaproductions.com

ČESKÁ KNIHOVNA MASARYKOVA ÚSTAVU
OTEVŘENO STŘEDA 16.00-21.00 h.
Tel.: (416)439 0792 Kancelář MMI (416)439 4354
450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

Také letošní Český kalendář,

který vydává Český dialog od roku 1996, přináší 175 stránek zajímavostí z historie, povídky, písničky, recepty, krížovky, fotografie a kresby. Pokud hledáte pěkný dárek pod stromeček, tady se nabízí jak pohoda, tak i zábava a poučení v jednom balíčku za pohyblých 16.00 CAD i s poštovným. Jen si pospěšte, abyste stihli příležitostní termín.

Objednávky a šeky v Kanadě vystavte na jméno „Lída Luscher“ a zašlete prosím na Lida Luscher, 995 Pincrest Rd., Oshawa, ON, L1K 2A 6, Canada. Kontakt: tel. (905)728 7037, email: lidaluscher@rogers.com.

V Americe zájemce zaplatí 15.00 USD i s poštovným:
účet 110 103 4001/5500 nebo složenkou.

Objednávaje na: cesky-dialog@seznam.cz nebo tel.: +420 739 091 057

ADRESY

VELVYSLANECKÝ ČR V KANADE
251 Cooper St.,
Ottawa ON K2P 0G2
Tel: (613) 562 3875
Fax: (613) 562 3878
E-mail: ottawa@mzv.cz
www.mzv.cz/ottawa

GEN. KONZULÁT ČR V TORONTO
Gen. konzul VLADIMÍR RUML
2 Bloor St. W. suite 1500, Toronto
ON M4W 3E2
Tel: +(1416) 972 1476
Fax: +(1416) 972 6991
Email: toronto@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/toronto
Nouzové linky:
+1 (647) 282 8119
+1 (647) 406 9221

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR V CALGARY
Hon. konzul JERRY JELÍNEK
Calgary, AB T2V 0E5
Suite 303 - 6707 Elbow Dr. SW
Tel: +(403)269 4924
Fax: +1 (403)259 4533
Email: calgary@honorary.mzv.cz
jelinek@terramania.cz

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR V MONTREALU
Hon. konzul dr. HYNEK ŽIKOVSKÝ
1920-2020 Rue University Montréal,
Québec H3A 2A5 Tel: (151)316 4383
Email: montreal@honorary.mzv.cz

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR V VANCOUVERU
Hon konzul Veronika FLORIÁNOVÁ
Působnost: Britská Kolumbie
Časový posun: -9 hod
PÁ 15.00 - 17.00 (předem dojednat)
112-118 Homer St.
Vancouver BC V6B 6L5
Telefon +1(888)348 8779
vancouver@honorary.mzv.cz

VELVYSL. KANADY V PRAZE
Ve struňách 95/2, 160 00 Praha 6
Tel: (+420)272 101 800 Fax: (+420)272
101 890 Email: canada@canada.cz
www.canada.cz

ČSSK V KANADĚ
PO Box 564, 3044 Bloor St. W.
Toronto ON M8X 2Y8
Tel: (416) 925 2241 Fax: (416) 925 1940
Porady a ověřování dokladů:
Email: ustredid@cssk.ca nebo toronto@
cssk.ca, www.cssk.ca
Torontská pobočka (416)762 6846

NOVÉ ČESKÉ DIVADLO
NEW CZECH THEATRE
348 Riverdale Ave., Toronto, ON
M4J 1A2, Tel: (416) 463 3182
Email:nove.divadlo@gmail.com

ŘÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL SV. VÁCLAVA
Rev. LIBOR ŠVORCÍK
496 Gladstone Av., Toronto ON
M6H 3H9
Tel: (416)532 5272 Fax: (416)516 5311
www.katolik.ca

SLOV. EV. KOSTOL SV. PAVLA
Rev. LADISLAV KOZÁK
1424 Davenport Rd., Toronto ON
M6H 2H8
Tel: (416) 658 9793

RÍM. KAT. KOSTOL SV. CYRILA A METODIA, farár JOZEF VÁŇO
5255 Thornwood Dr., Mississauga,
ON L4Z 3J3.
Tel: (905) 712 1200
Fax (905) 712 0974

DEPT. OF SLAVIC LANGUAGES
UNIVERSITY OF TORONTO
Alumni Hall, 121 St. Joseph St.,
Room 405, Toronto, ON M5S 1J4
Associate prof. Veronika Ambros
Tel: (416) 926 1300 ext. 3200
veronika.ambros@utoronto.ca

Vás srdečne pozýva na
“HODINU SLOVENČINY”
so zakladajúcim členom skupiny ELÁN
Zdenom BALÁŽOM

Posedenie, občerstvenie a rozhovor o filme sa uskutoční v nedeľu

9. novembra o 13:00

Hale Slovenskej evanjelickej cirkvi Sv. Pavla v Toronte
1424 Davenport Road, Toronto

Vstupenka \$10

Informácia a rezervačia listkov:

Katarina Kozáková tel: 416-658-9793

e-mail: razuscanada@gmail.com
www.razus.ca

Nové divadlo v Torontě uvádí
renesanční burlesku
Lope de Vegy

Komedie
lásky a žárlivosti
Režie: Brigitá Hamvašová

Pátek 7. 11. 2014 – 8:00 hodin
Sobota 8. 11. 2014 – 4:00 a 8:00 hodin
Neděle 9. 11. 2014 – 4:00 hodiny

Rezervace:
(416) 463 – 3182
nove.divadlo@gmail.com

Maja Prentice Theatre
původně Burnhamthorpe Library Theatre
3650 Dixie Rd., Mississauga
Jihozápadní roh Dixie & Burnhamthorpe
Vjezd na parkoviště z Dixie • Parkování zdarma

Za pár týdnů mi bude devadesát. Zrak i sluch začíná trucovat, energie ubývá, paměť se baví na můj účet A to je v pořáku. Zřejmě to tak musí být a je pošetil bojovat s tím, co musí být...

Ale o jeden projekt se ještě pokusím: konečné vydání knihy "IT ALL BEGAN WITH PRINCE RUPERT – The story of Czechs and Slovaks in Canada". Na knize jsem začal pracovat, když jsem zastával různé funkce v Českém a Slovenském sdružení v Kanadě. Hlavní důvod byl pocit, že děti emigrantů a uprchlíků časem ztrácejí kontakt se svým jazykem, ala zachovávají si podvědomí svého původu a že bychom po sobě měli zanechat v jazyce jejich i naší nové vlasti záznam o tom, kdo jsme a co jsme v této zemi dělali. Dnes nechápu, jak se mi knížku podařilo dát dohromady. První vydání výšlo v roce 2003. Dovolím si v naší rodině ocitovat několik pasáží překladu poděkování na začátku toho prvního vydání:

"S díky kvítuji dar z pozůstatosti Karla Buzka

Tato kniha - i já - mnoho vděčíme mnoha lidem. Edith G. Firth a Evě Mesticové za jejich korektury a redigování, které - poněvadž sem nikdy nestudoval angličtinu - bylo mamutí práci... Kde moje angličtina je katastrofální, je v zacházení s neurčitým a určitým členem: kdykoliv si myslím, že bych měl použít "a" skoro vždycky se myslím. Ale stejně tak často se myslím, když použiju určitý člen. Jsem si po-korně vědom, jak mnoho dlužím Edith G. Firth i Evě Mesticové.

Poslední projekt:

IT ALL BEGAN WITH PRINCE RUPERT...

Hodně dlužím i Anně Otýpkové za její výzkum (na rozdíl ode mne Anička ovládala záhadu moderní technologie) a indexování Barunce Sherrifové za kalendář podniků českých a slovenských skupin v Kanadě, Vladimíru Bubáku, Aleně Valdštýnové, Miladě Třetinové, Aloisovi Foglové, Míši Fuchsové, Evě Sailerové, Zdeňku Fišerovi a Věře Rollerové zasípání materiálů, použitých v této knize; Janu Waldaufou za to, že se sem podílel o své znalosti o sokolském hnutí a Alešu Březinovi za jeho odbornou znalostí sportu.

Moje knížky, stejně jako knížky rady jiných českých autorů žijících v Kanadě, by pravdopodobně nikdy nevyšly, kdyby nebylo skoro hrdinského zasvěcení Ireně Voštové a jejího manžela, Milose Bafinky, k vyhledávání a vydávání textů jejich toulajících se krajanů a jejich předložení světu.

Poněvadž se rychle blíží věku, kdy se skládají účty (a pokud ještě jsem ve štědré náladě), chtěl bych poděkovat této dřsné, nadherné zemi, že mne přijala a dovolila mi žít ve svobodě. Chtěl bych poděkovat lidem, s kterými jsem sdílel část své životní cesty, za dar jejich přátelství, generaci, která přišla do Kanady v třicátých letech minulého století, Vávrovým, Tichopádovým, Rosenberkým, Karlu Bžukovi, Janu Gellnerovi a Oskaru Morawetzovi, a - v mé generaci - manželům Perinovým, Waldaufovým, Rydlovy a Kubíkovým. Chtěl bych poděkovat lidem, kteří ovlivnili můj život v Kanadě: profesoru ústavního práva na Torontské univerzitě a později hlavnímu kanadskému soudu, Borovi Laskinovi, mému spolužáku a čestnému spoluhráči při utkáních v stolním tenisu a eventuálnímu prezidentu kanadského federálního soudu, Juliu Isaacovi (Julius přišel do Kanady jako student z jednoho z ostrovů ve West Indies a naučil mne, že bez ohledu, jakou barvu jsme nášli, pod náštem jsme k nerozesnání). Pierre Trudeau (byl jsem raným obdivovatelem jeho masivního intelektu), ontarijskému premiérovi Johnu Robartsovi, který přišel vic než jednou na Masarykovo a kamarádi s naším Vladimírem Kavanem (smutnil jsem nad jeho tragickou smrtí), profesori Robertu Johnsonovi z Centra pro ruská a východoevropská studia na Torontské univerzitě a - tato je nové - profesoru professoři Peterovi Solomonovi a Robertu Austinovi z téhož Centra (které se dnes jmenuje Centre pro ruská, východoevropská a evropsko-asijská studia v Munkově globální škole na Torontské univerzitě, za jejich zásluhy o český a slovenský program a spoluhráči s Masarykovou universitou v Brně. Jsem všechny své první a mnoholetní sekretáře a jedné nejuslužilejších žen, jaké jsem poznal, Beth Dunlop, které se podařilo z advokátní praxe udělat skoro zábavnou záležitost. A Jean Vanierová a Terry Foxová, že předložili tak jedinečné důkazy o vznesenosti lidského pokolení. Nemyslím, že mám důvod se k nim stěžovat. Zdědil jsem dobré geny a dobré zdraví, vždycky (skoro vždycky) jsem měl co jist, střechu nad hlavou a dobré přátele. Říká se, že když všechni složili kríž, který nesešme, v obrovské úschovně a byla nám dána možnost vybrat si nový, vybrali bychom si ten svůj starý. Asi to je. Sám nežnám nikoho, s kým bych si chtěl vyměnit místo. Leda snad se svou kočičkou Čičkou."

Druhé vydání výšlo v roce 2005, v kterém jsem - vedle již zmíněných - poděkoval i velvyslanci Stanislavu Chýlkovi za četné laskavosti, prokázané tak mnohým krajánům a prezidentu Torontské univerzity Robertu S. Prichardovi za příklad odanosti své práci.

Toto - třetí - vydání je určeno především pro univerzitní a veřejné knihovny v Evropě a USA, a pro zájemce, kteří si knihu předem objednají. Počet výtisků bude tedy omezen. Počítám, že text by šel do tisku někdy v letech příštího roku. Do konce listopadu tohoto roku přijímám doplněné texty od osob, které již v textu jsou, nebo nové texty od osob, které tam zatím nebyly, ale zasloužily se o českou či slovenskou komunitu nebo o některý sektor života Kanady, nebo věd o takových osobách a dodají mi jejich poštovní nebo e-mailovou adresu. Děkuji Vám.

Josef Čermák
606 -130 Jameson Ave., Toronto, Ontario, M6K 2Y2 □

Díky za Jakobína: Nástup nové generace?

Až do 24. října letošního roku jsem ze slavné, ale nečasto hrané Dvořákovy opery "Jakobín" znal vlastně jen exulantskou hymnu "My cizinou jsme bloudili", kterou nám dojemně zpíval Jan Rubeš. Až letošního 24. října jsem operu viděl celou. V produkci 'Canadian Institute for Czech Music' (spolu-producentem byl John Holland (který pracuje na doktorátu muzikologie) v provedení kanadské společnosti "Opera by request" (Opera na žádost) podle Dvořákovy konečné verze z roku 1898. Tato produce byla uskutečněna v rámci mezinárodního projektu "Rok české hudby".

Opera je založena na příběhu odcizeného hraběcího syna Bohuše z Haranova, který se se svojí ženou Julií, s niž byl svědkem Francouzské revoluce, vraci domů, a je obviněn, že utekl z domova, aby se revoluce zúčastnil jako Jakobín.

Opera byla provedena bez kulis, zpěváci zpívali z partitur v jazyku, který neznali, tato nepatří mezi nejkratší operní skladby. A přece to byl velký úspěch. Osobně jsem se do produkce zamívalo v okamžiku, kdy jsem si všiml, že dirigent, William Shockhoff, muž nevšedního mezinárodního věhlasu, má nad kotníky zabrané nohavice, které - jak se věříkem změnšovaly - ho zřejmě přerostly. Jasné muž, který si věděl rady i s takovou aférou, jako je délka nohavic (mimořádne pořádání představení už nohavice zabrány nebyly. Jak k tomu došlo? Zatím nemám odpověď.)

O přestávce se u mne zastavil pan Jan Kroužil se svým synem, který, ačkoliv zřejmě žije většinu života - a

možná se tu i narodil - v Kanadě, je pan Kroužil "s háčkem". A pan Kroužil (otec) mi řekl, že má pocit, že toto představení je výrazným mezníkem v historii naší národní skupiny v Kanadě; že jeho generace (osmašedesátníci?) toho zatím v Kanadě moc neudělala (snad s výjimkou divadla) a že tímto představením se hlásí o významném umělci, ale ozvaly se i jiné hlasy: Jiří Škvor, John Gellner, Jan Drábek, Jaroslav Havelka, Boris Čelovský a v posledních několika letech montrealská Alena Martinová. Reputaci české literatury neuškodilo, že Jaroslav Seifert dostal Nobelovu cenu za literaturu...

Nemusí se stydět ani radio a televize: v minulosti jsme měli na příklad Ra-

dio Bohemia AM 530 (dítě Dagmar Truhlářové), televizní skupiny v Kitchener-Waterloo (Milada a Stanislav Reinišovi, David Ševčík, Vladimír Bubák); v Ottawě (Arnošt Wagner); Londonu (Josef a Růžena Mároví).

Mohl bych vyjmenovat desítky českých a slovenských profesorů na kanadských univerzitách, mimořádné podnikatelské úspěchy Tomáše Batt ml., montrealského A.K. Velana, vancouvervských bratří Koernerů, torontského Vladimíra Kavana a nejmladšího Milana Kroupu (ale i desítky jiných našich krajanů v nejrůznějších oborech). Mohl bych vyjmenovat Čechy a Slováky, kteří vynikli ve sportu i v nejobjektivnějších a nejosamělějších odvětvích (Zdeněk Metz, Ed Podivinský (bronzová medaile na Olympiádě v Lillehamme, pětkrát na mistrovství světa ve Světovém poháru (World Cup)).

Co se snažím říct je, že náš přínos Kanadě není nevýznamný. A jestliže v minulém století středisko činnosti našich organizací bylo vydobytí - a potom udržení společného státu Čechů a Slováků, politická skutečnost obracení pozornost dnešní zahraniční větve našich národů na udržení a rozmožení našeho kulturního, podnikatelského a sportovního přínosu Kanadě, světu i naši rodině země. A také souhlasím s Janem Kroužilem, že nová generace, někdy spíš ideová než definovaná věkem, se ujmá vývojovství našich organizací a bude čím dál více určovat oblast i forum na naši práce.

Myslím, že stojí za to stručně vypočítat, čím disponujeme: Masaryktown (krásné místo, kde by snad bylo možné uspořádat různé podniky- co tak Jakobína v přírodě) třeba ve spolupráci nejen s našimi organizacemi, ale i s městem Scarborough a s sousedním golfovým klubem; dva kostely s bohatou agendou: římsko-katolický kostel sv. Václava a slovenský evangelický kostel augsburgského vyznání sv. Pavla. Máme řadu organizací: Masarykův ústav, České a slovenské sdružení v Kanadě; Sokol a v neposlední řadě Nové divadlo a Klub Martina Rázusa. Máme několik časopisů a máme velmi úspěšnou televizní stanici v Nové vizi. Máme desítky podnikatelů, bohaté kontakty s Torontou univerzitou a nyní s Kanadským institutem pro českou hudbu. V Torontu žije hodně mladých lidí, kteří hledají (i když o tom moc nepřemýšlají), kontakty s komunitou - některí - díky rodičům ji našli: všechny šest dětí manželů Fryntových (a co ty už všecko naši komunitě daly!).

Jako harcovník, který už vyjíždí z arény (v devadesáti, když nezmizíte sám, by vás měli vyloučit z jakékoli výděkovské činnosti, proto tohle písu, než mi bude za 14 dní-devadesátek).

Myslím si, že by měla být svolána schůzka všech, kteří mají zájem počítat - nejen v současných, ale i v jiných formách (třeba nejprve jen vytvořením kontaktů, navázáním přátelských styků a výměnou nápadů). Ale co já vím. Mně už je - za čtrnáct dny devadesát a už si sedlám vraníka... □

Josef Čermák

Narozena pod toulavou hvězdou...

*Smrti se nebojím, smrt není zlá,
smrt je jen kus života těžkého.
Co zlé je, co těžké je, to umíráni je,
kdy smysly střelené v letu
padají ze všeho, ze všeho.*

Jiří Wolker

Po marném zápasu s leukemii Zuzana Kulhánková zemřela ve Vancouveru 9. října. Pro její nejstručnější charakteristiku si dovolím zapůjčit několik hnutých a výstížných vět z přebalu její knížky Narozena pod toulavou hvězdou, jejíž titul jsem použil i jako titul svého článku.

„Narodila se v konjunktci stěhovavé Krasopani a Dobropána s okřídlonymi střevici. Vyrostla v Mostě a v Jihlavě, studovala v Brně, St.Catharines, Vancouveru, Puerto Vallarta a v Edinburghu. Dosud působila jako průvodkyně turistů, tlumočnice, překladatelka, kanadská tanečnice, notářka a učitelka jazyků. Stejně jako Richard Halliburton má jenom jednu vlast - tento svět, a jeden druh přátele - lidi. Je zdravě líná, má ráda dobrou krmičku, různé pivo a zápalu slunce do moře. Boji se pou-

ze nudy. Už od dětství nese titu dalek, která ji zavedla do zajímavých koutů Evropy, Severní a Latinské Ameriky a rovníkové Afriky. Naposledy povídala klobouk v městečku, kam vede cesta pouze „po moři nebo vzduchem“, tj. v Powell Riveru, okresním městě v průlivu mezi pobřežím Britské Kolumbie a Vancouverským ostrovem. Doplnil bych jen, že vystřídala několik partnerů, než našla toho pravého - belgického entomologa Georgesou Coulonou.

„Zdravě líná“, ano, rozhodně nebyla workaholic, ale ke každé práci se snažila najít správný grif, který jí umožnil vypořádat se s danou prací úspěšně a hbitě. Uměla jednat s lidmi, navazovala užitečné kontakty, účelně je využívala k obecnějšímu prospěchu. Zorganizovala dvě mezinárodní konference překladatelů, a to ve městech, kde se dobře cítila, v moravských Slavonicech (2001) a v Powell Riveru (2013). (Třetí, které se zúčastnila, proběhla v San Diegu r. 2012.) Kromě toho dokázala sehnat peníze, aby slavonický dětský pě-

vecký sbor mohl koncertovat v Powell Riveru. Už to naznačuje, že kdekoli žila, tam se aktivně podílela na rozvoji lokální kulturní aktivity. Ve Vancouveru re-digovala české noviny a pro české ochotnické Divadlo Za rohem upravila několik her. Ba, v inscenaci Limonádového Joa úspěšně zízlesnila Tornado Lou a její kreace se v povědomí diváků udržuje dodnes.

S její cestovatelskou vášní se pojí zajímavý paradox. Když ve střední Africe navštívila jeden ostrůvek v Guinejském zálivu, připadlo jí nějaké zákoutí na něm jako „ráj“. Taková zákoutí nacházela i v renesančních Slavonicích, v Powell Riveru a na ostrově Santiago, ležícím mezi jižním cípem Vancouverského ostrova a americkou hranicí. Odtud pro svou knížku vytěžila nejdřívejší povídky, zde se s lidmi a prostředím sázela nejhlobouejí. A tak není divu, že si přála, aby urna s jejím popellem byla uložena právě zde. Marně byste hledali ostrov toho názvu na sebeopodobnější mapě. Zasvěcenci však vědě, a několik autentických místopisných názvů v knížce to potvrzuje, že Santiago je krycí jméno pro ostrov Santura.

Nejobsáhlejší je nepochybně její práce překladatelská. Sama ji shrnula do jedné věty: „Kromě občanských zákoníků a loparistických příruček jsem přeložila dva romány a jednu divadelní hru“. Naznačila tím značně rozptíření překladů, neboť šlo o odborné texty terminologicky velmi náročné. A z těch tří beletristicko-dramatických překladů nejvýznačnější je Pátá postava (The Fifth Business) Robertson Daviese, velmi neobvyklá próza, za jejíž překlad byla odměněna cenou Canada Council International Translation Award.

Na přání Zuzany jsem sepsal několikastránkovou analýzu jejího překladu. Příjemně mě překvapilo, když mi poslala elektronický pozdrav z konference překladatelů v San Diegu a dodala, že ve svém vystoupení mé poznámky zužitkovala. Ve svém referatu si vytyla úkol některak snadný - porovnání překladu Páté postavy do pěti jazyků. Jindy se zamýšlala nad Cultural Aspects of Translation. A ani to nemí všechno. V jejich pracovních poznámkách najednou narazíme na větu: „...a teď jdu dělat titulky k filmu“, tj. překládat dialogy. Také v tom si počítala velmi důmyslně,

ně: titulky zapisovala na notebooku a na počítači si přítom pouštěla film, aby se nedopustila nějaké nehorizontnosti.

Nakonec tu máme její prozaickou prvotinu Narozena pod toulavou hvězdou. Ano, jsou to toulky po světě, a ať zavítala do jakékoli koutu v Evropě, Jižní a Severní Americe nebo ve střední Africe, vždy se setkala se zajímavými lidmi, a každý z těchto výpadů okopenila svými postrehy. Podstatná část titulé knížky však pojednává o Kanadě. Autorka sama dala ve známosti, že knížka napsala na přání svých kamarádů z Česka, kteří chtějí vědět, jak tu žijeme. Zuzana naznamenala řadu životních příběhů, podaných většinou s laskavým humorom. Kluk z Mostu se dopracoval na lodivoda mezinárodní plavby a hrdina z pražských baráků se stal pozoruhodnou osobností české vancouvervé společnosti.

Ale najdete tu i praktickou radu Jak poznáte Kanadána a čím ho naštěstí, nebo doporučení Najdi si Indiánskou a usad' se. Autorka to všechno líčí hovorovou češtinou a ráda si přítom pohrává s jazykem. Tak fenka je u ní pejska, symposium - šimpanzium, blázinec - šaškec, televize - debiloskop apod. Můžete se také dovědět, že Vancouver nebyl pojmenován po nějaké pamětihodné kanadské individualitě, nýbrž že název pochází od dvou slovenských klubů, kterým se tu po dlouhém putování zalíbilo a rozhodl se svou batožinu vybalit: Von kufer! Město Comox, ležící přes průliv naproti Powell Riveru, předzدela na Pocomvole (ispověď: Pojd' sem, vole!). A s pomocí německo-anglické etymologie přejmenovala svůj milý Powell River na Spokojenou Prdelku.

V psaní této fejetonu pokračovala i po vydání knížky. Ještě zcela nedávno, 22.října, tedy už po jejím skonu, výšel na Nevíditelném psu historizující esej Jak poslední český princ dal vzniknout Kanadě, pojednávající o prince Rupertovi. Pro toto poslední údobjí si však vytála jiný hlavní cíl: „Slavonicím vděčím za inspiraci k románu z josefinské doby - ten snad už brzy dokončím“.

Od románu z doby panování císaře Josefa II., éry převratných reforem, si hodně slibovala. Zákerňáchorba jí však nedopřála, aby jej dokončila. Zemřela ve věku 57 let.

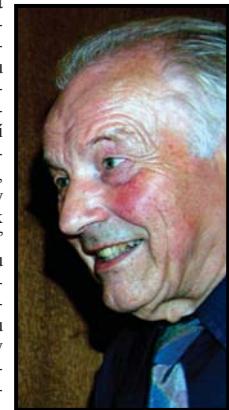
Svou činnost, ač zdánlivě skromnou a okrajovou, se Zuzana Kulhánková významně zapsala do historie české komunity v Kanadě.

Pro ND Zdeněk Smějkal

(PS: A pokud byste si rádi onu knížku Zuzany Kulhánkové přečetli, pak na www.czech-books.com nebo telefonicky na 1 877 287 1015. Limitovaný počet je ještě k dispozici.) □

Necelý měsíc před datem svých 83. narozenin zemřel v oakvillské nemocnici český inženýr Vladimír M. Rydlo, který víc než čtvrt století (1975 – 1986) pracoval v Atomic Energy of Canada Limited.

Narodil se v plzeňské porodnici 11. listopadu 1931. To datum (11.listopadu) mi vždycky připomene kouzelné setkání v Rydlovic domově v Oakville, kde Vladimírova druhá žena Dáša, mladší dcera – její se-s

stra Maria Hanušová se narodila o pár let dříve – Františka Ottu, majitele významného podniku na mydlo a podobné produkty v Rakovníku, připravila hostinu na Vladimírovu narozeniny. Na tu hostinu pozvala mne – narodil jsem se 15. listopadu - a rev. Laco Kozáka a jeho paní Katku, a já se tak svez' i se svými narozeninami. (Historie Ottova podniku, založeného v roce 1875, do určité míry splývá s osudem našeho národa: podnik vzkvétal až byl nelegálně ‘znárodněn’ komunistickým režimem, a po jeho pádu už nekomunistickou vládou prodán Procter & Gamble Inc. Ottova rodina československou vládu žávalova v ČSR i u evropského soudu v Strassburgu. Soudy sice rozhodly v její prospěch, ale náhraha, kterou jim přisoudily, zdáleka neodpovídala hodnotě znárodněného majetku). Vladimír navštěvoval obecnou školu v Kralovicích a gymnázium ve Strakonicích. Svá gymnaziální studia - po jmenování jeho otce řediteli rolnické a rodinné školy ve Studu - dokončil v Plzni. V červenci 1947 postihlo rodinu neštěstí: tatínek jel na kole do opravy pro auto, aby se s rodinou mohl zúčastnit národní slavnosti v Domažlicích.

Zemřel Vladimír Rydlo

Byl ze zadu sražen autem a v nemocnici zemřel. Po pohřbu se vdova s Vladimírem a mladší dcerou přestěhovala ke své sestře do Rakovníka, kde měl Vladimír možnost studovat francouzštinu a účastnit se plachařských kurzů v tématu klužákiem; v roce 1950 maturoval. V téže roce byl přijat na Vysoké učení technické v Praze – podmínkou přijetí byla účast na jednoměsíční brigádě v Ostravě. Vladimír se speciálizoval na automobily a traktory a během studia praktikoval ve Škodovce v Mladé Boleslaví a v automobile Praga v Libni. Po dokončení studia v r. 1954 nastoupil u firmy Autopal v Kralupech, kde pracoval na vývojových konstrukcích chladičů a čističí vzduchu. V roce 1956 přešel do Rakon v Rakovníku, podniku, o kterém je řec v předchozím odstavci. V tomto podniku Vladimír – jako návrhář balicích strojů – získal tři patenty.

V roce 1958 se prvně oženil a v roce 1960 se manželům narodil syn Vladimír. Vladimír (otec) si našel místo u ČKD ve Slaném jako vedoucí oddělení technologického rozvoje (mobilní jeřáby a bagry) a přestěhoval se s rodinou do Třebusic. V polovině sedesátých let se rozvedl a v roce 1967 odešel do Prahy, kde nastoupil v podniku Stavoservice jako vedoucí konstrukce. V Stavoservice také organizoval – pod hlavičkou Vědecko-technické společnosti - akci na podporu Vaclíkův 2 000 slov.

V roce 1967 se také setkal s Dášou, se kterou se znal už z doby studentických tanečních. Vzali se v březnu 1968 a naplánovali si na červenec svatební cestu do Jugoslávie. Vraceli se přes Vídeň, odkud měli do Prahy odjet 21. srpna 1968. Jenomže do Prahy v noci přijely „prátelské“ tanky a hranice byly zavřeny. Šli si na rakouské údory požadat o azyl. Dášina sestra Majka Hanuš a její manžel Jiří Hanuš i Dášin bratr František té dobu už byli v Kanadě. 15. září za nimi Dáša a Vladimír odletěli prvním letadlem - v akci kanadské vlády na pomoc uprchlíkům. Na letiště ve Vídni i na letiště v Torontu bylo plno slávy. V Torontu přespali v ne právě luxusním hotelu Ford a druhý den ráno jeli do Montréalu, kde se Dáša po dvaadvaceti letech setkala se svou sestrou Majkou. Vladimír nejdříve pracoval pro Electrovert Mfg.Co. v Laprairie jako konstruktér, kde zůstal do roku 1975, kdy přešel do montrealské pobočky Atomic Energy of Canada Limited. Tam mu byl svěřen inženýrský dozor nad podniky vyrábějícími zařízení pro reaktory jaderných elektráren. V roce 1984 s Dášou a synem Martinem přesídlil do Oakville a pracovně do ústředí AECL v Mississauze - Toronto. Do penze odešel v roce 1996.

Vladimír byl členem mnoha profesionálních organizací: v ČSR byl členem Vědecko-technické společnosti, v Kanadě členem Association of Professional Engineers of Ontario, Order of Engineers of Quebec a American Society for Quality Control.

Byl také členem Sokola a Českého a slovenského sdružení v Kanadě. Se svou ženou Dášou vystupovali na Všešolském sletu v Praze v roce 2000 a 2006. Letos se oba zúčastnili křtu knihy „ROZLET – příběhy Milana Kroupy“ jak ve Slaném tak i na Masarykově univerzitě v Brně. Vladimíru Rydlovi děkujeme za jeho přínos naši komunitě nejen v Torontu, ale i v Kanadě vůbec. Jeho vdově a rodině vyslovujeme upřímnou soustrast. □

Josef Čermák

I když to nebylo její primární poslání, dostala Československá republika (RČS) po svém vzniku do vínu jednu „bonusovou“ funkci. Být novou, vlastní staronovou „národní domovskou oázou“ pro Čechy a Slováky žijící v té době v emigraci/exilu. Zajistět nikoli pro všechny, byly věci svobodného zvážení každého, jestli se rozhodne k návratu či nikoli. Ne tak úplně ve všem, ale z části připomíná ustanovení RČS dění, které souvisí se vznikem Státu Izrael. Ten byl ovšem primárně vyhlášen proto, aby Židé měli to, co dosud nikoli – vlastní nezávislý stát. Což nutně neznamená, že by se všichni Židé měli do Izraele přestěhovat, ale v principu všichni tu možnost měli a mají. Je na jejich osobním rozhodnutí, zda ji využijí.

Příměr s Izraelem nám bude užitečný ještě niže v tomto příspěvku, a to v souvislosti s přiběhem (některých) volyňských (ukrajinských) Čechů, který vytváral kontroverzi v nejvyšších patrech české politiky. O té bychom ovšem nevěděli, kdyby se vrcholní čestí představitelé chovali diplomaticky a špinavé prádo nepráli na veřejnosti.

Pokud je mi známo, návrat Čechů (a Slováků) z ciziny do Masarykovy první republiky nebyl nijak masový, mnohem více se jich vrátilo po druhé světové válce, neboť reemigraci zahrnula tehdejší vláda do svého programu. Měla k tomu jeden ryze praktický důvod: vyplnění prázdného místa, které vzniklo po vysídlení Němců z poválečné republiky. K tomu osobní poznámka: v té době, na podzim 1945, se vrátil do vlasti můj otec a jeho rodice, kteří žili jako součást českého evangelického exilu v dveřtoletí v Polsku (předtím žili jejich předci ve Slezsku). Zatímco ze Slezska a Polska se vrátila podstatná část emigrantů/exulantů, z Volyně nikoli. Uvádí se, že na konci osmé dekády dvacátého století žilo na Ukrajině na 10 tisíc Čechů. Po sametové revoluci byli opět vyzváni k návratu do Československa, které se mezičim rozdělilo: v roce 1993 se jich přestěhovalo kolem dvou tisíc, někteří v dalších letech.

Asi by se úděl těch, kdo na Volyni i jinde zůstali, nedostal na pořad dne, kdyby v Kyjevě nedošlo k „revoluci na Majdanu“ a k následné ruské agresi vůči Ukrajině, ať už přímo (loupež Krymu), nebo nepřímo ve formě podpory ruských protivládních sil v občanské válce na jihovýchodě země. Na pozadí těchto událostí, které hýbou světovou politikou, jsme svědky prapodivného sporu mezi Hradem a praž-

Martin Konvička si vyžádal veřejné slyšení (2. dok.)

martinkonvicka.blog.iDNEs.cz

Podíváme-li se na charakter onoho neměnného příkladu, tedy na zdroj práva šaria, spatříme přehlídku podrazů, popíráni vlastních záasad, chamektovitosti, misogynie, krutosti, sexuálních perverzí, likvidace kritiky i genocid celych kmenů (židovských, jak jinak) – to vše s cynickým pragmatismem, jehož úbezjněm je další šíření islámu. Není zde absolutní morálka ve smyslu zlatého pravidla, ale morálka dualistická, kdy je správné to, co je v daném okamžiku správné pro islám. Dualistická morálka ústí do nerovnosti mezi lidmi – věřící muž je nadřazen věřící ženě, oba jsou nadřazeni nevěřícím. Mezi věřící má panovat harmonie, k nevěřícím je povolena mnohá špatnost. Věřící se od nevěřících segregují skrze dodržování detailních pravidel, jež řídí jejich život od narození do hробu a jež pamatuji i na takové detaily, jako je vyměšování. Přidejte dráconické tresty pro odpadlíky, stejně jako doporučení neříkat nevěřícím o islámu celou pravdu. To vše se děje naprostě oportunisticky, věřící nemusí skrz islámská pravidla dodržovat, pokud mu to okolnosti nedovolují a on se s alláhem následně vydovná – třeba usilovnějším šířením islámu. Nástroji šíření jsou mimo jiné misie, kdy je tento prezentován v nejlepších barvách; velké rodiny, přičemž děti muslimského otce musí být vychovány jako muslimové; inkulturace konvertitů, kteří přejímají islámská jména i zvyklosti; bránění jakékoli kritice cestou obvinění z „rasismu“ či „islámfobie“, pomále stupňování poža-

ní pánů Alrawiho, Sárky, Shehadeha a Veličky, že jejich cílem je prosazení práva šaria, tedy právního systému, který je podle vyjádření Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. února 2003 v rozporu se základními lidskými právy.

Nalijeme si čistého vína: Nepřejeme si přiznání zvláštních práv pro ÚMO, protože ÚMO reprezentuje islám, theokraticko-totalitní expanzivní ideologii, která je v příkrém rozporu s občanskými svobodami, rovnoprávností žen a mužů, demokratickými zásadami a ano, s lidskou přirozeností jako takovou.

Jako člen petičního výboru jsem byl u sběru podpisů. Zpočátku jsme se obávali, že se nám nepodaří sehnat ani těch 10 000, potřebných jako vstupenku na toto slyšení. Petici jsme organizovali v létě, kdy jsou lidé politicky méně aktivní. Spustili jsme ji bez podpory (možná dokonce za ignoranci) médií, bez finančního polštáře mimo osobní prostředky organizátorů. Jediným médiem, skrze něž byl sběr podpisů organizován, byla facebooková skupina Islám v České republice nechcem. I nás organizátory zájem překvapil – a potěšil. Lidé posílali podpisy poštou, vznikla „petiční místa“ v restauracích, poslovnách, autoservisech a podobných podnicích, dobrovolníci se hlásili k petičním stánkům takříkajíc do terénu a věřte mi – pro bytostného odpůrce islámu to byl jeden z nejsilnějších životních zážitků. Na náměstích velkých i malých měst, před nákupními centry,

nechtěli nám svěřit své adresy aby se jednou, až islám posílí, neocitli v nebezpečí. Potřebujeme nějaký další důkaz, jak málo některé občané věří ve schopnost jejich státu plnit svou funkci?

Zájem i obavy občanů svědčí o tom, že lidé této země si problém uvědomují.

mují a islám bytostně odmítají. Nedíváme se. Netřeba být nadprůměrně informovaným vzdělancem, abyste se sledování zpráv, z cest po západní Evropě, z diskusu na internetu či ryzím citem poznali, že islámská víra nepřeje lidským svobodám, fanatizuje a otupuje, má tendenci se šířit a radikalizovat. Rovněž netřeba být žádným vzdělancem, abyste viděli, jak „oficiální“ ideologie multikulturalismu a bezbřehé tolerance selhává – přiznávají i v členě politické rady země EU, jen netuší, co s tím. Před 20 lety byla pro většinu z nás velkým vzorem západní Evropa s její demokracií, tolerancí, prosperitou. Dnes v téže západní Evropě pozorujeme početnou růst segregovaných islámských komunit, zahalené ženy a zamračené muže v tradičním saláhistickém oděvu – a ruku v ruce s tím násilnou kriminalitou, rádění „pedofilních gangů“, volání po vybíjení Židů – a jako třešněku na dortu bezradnost vůči navrátilcům z takzvaného „Islámského státu“, gangsterského útvaru, před jehož hovadností blednou i nacistická zvrstva.

Dámy a pánové: Možná si to nepřiznáváte, ale víte stejně dobré jako občané u petičních stánků, že polistopadový ideál svobody, demokracie, lidských práv a prosperity se nám pod tlakem islámu začíná hroutit. Více islámu znamená méně svobody a bezpečnosti pro občany, méně optimismu vůči budoucnosti, více cynického sobectví nebo napak nezodpovědného hedonismu, jak se občané snaží, každý podle svého ustrojení, reagovat na život bez budoucnosti. V České republice to zatím není vidět, ale ono to před 20 lety nebylo vidět ani ve Francii, Británii, Švédsku. Dnes je pás postkomunistických zemí poslední baštou evropských svobod, k nimž přinejmenším od dob Reformace patří i svoboda otevřeného polistopadového prezidenta! Mohu-li to odhadnout, petici podepsal každý 4.-5. kolemjdoucí... Na druhé straně jsme se již nyní, při minimální islámské přítomnosti v zemi, setkáváli s obavami občanů o jejich bezpeč-

Trochu jinak k 28. říjnu

Pro ND Lubomír Stejskal

skou vládou, respektive českým ministerstvem zahraničních věcí. O co jde? Některé české rodiny na Ukrajině projevily zájem o přestěhování do České republiky. Zde by se nabízelé ptát se po důvodech, ale ... je to opravdu tak podstatné? Neměl by mít volyňští, potažmo ukrajinci Česi morálky právo na návrat do pravlasti svých předků, i když na Ukrajině panoval hlboký mír a země byla prosperujícím demokratickým státem? Jistěže neměl. Pak by přece stačilo zjistit, které rodiny či jednotlivci o přestěhování stojí a civilizovaně se s ukrajinskou vládou na procesu repatriace dohodnout.

Místo toho jsme svědky zpolitizovaného povuku. Prezident Zeman říká, že má k dispozici žádost 232 ukrajinských Čechů, kteří projevili o repatriaci vážný zájem. Současně kritizoval ambasadora v Kyjevě Ivana Počucha, jenž ho pří informoval, že zájem o přesídlení mají pouze tři rodiny. Zeman se ovšem zachoval poněkud nediplomaticky, když veřejně vyjádřil svoji nespokojenosť s prací českého velvyslanectví na Ukrajině, což korunoval tvrzením, že bude žádat Počuchovu výměnu. Takové věci se vskutku neřeší přes média. Vláda a ministerstvo zahraničí ovšem za velvyslanectvím v Kyjevě stojí – ani ministr zahraničí, ani premiér nevidí situaci ukrajinských Čechů jakat natolik závažnou, aby bylo nutné je přesídit. Předseda vlády Sobotka má za to, že nejsou ohroženi na životě nebo bezpečnosti. Podle prezidenta Zemana jim ovšem „v zásadě“ bezprostřední nebezpečí hrozí. Typický český politik Kocourkov.

Věc má ale ještě jeden aspekt. Výstižně ho na serveru iDNEs popsal bloger Antonín Robin. Klade otázkou: *Zda a jak bolestně budou navrátilci z Ukrajiny schopni přizpůsobit se našemu životnímu stylu?* A dodává: *Jsme poměrně šovinističtí, takže vztahy mezi námi „domorodci“ a volyňskými Čechy mohou být značně deprimující pro obě strany.* Z toho prvního bych strach neměl. Poznal jsem řadu volyňských Čechů, kteří se vrátili v období po listopadu 1989, a ti se přizpůsobili našemu životnímu stylu velice dobře. Z toho druhého jistě obavy ovšem mám. Spousta Čechů se opravdu chová šovinisticky a navrátilcům z východu by dokázala start ve stranově vlasti pěkně „osladit“. Je to smutné ovoce nevděčnosti a neznalosti vlastního národního údělu: chovat se takto vůči Čechům z ciziny v zemi, v níž jsou emigrace a exil nedilnou součástí jejich dějin, může jenom člověk s nižším intelektuálním kvocientem. Bohužel i takoví žijí mezi námi – a není jich právě málo.

Izrael byl po svém vzniku postaven před kolosální úkol zvládnout statisíce, v souhrnu řádové miliony navrátilců z desítek zemí světa. Lidi, kteří nemluvili jedním jazykem, přišli z oblastí s rozdílnou úrovni kulturního a společenského zázemí, s propastnými rozdíly mezi sebou, pokud jde o úroveň vzdělání i životních zkušeností. Přesto je nový stát dokázal, jistěže obrovským problémům navzdory, absorbovat. Protože mu k tomu nechybělo to nejdoplatnější: dobrá vůle a zájem o jejich integraci.

Proto se musíme ptát: opravdu je pro Českou republiku v roce 2014 tak obtížně přijmout a integrovat do společnosti 232 Čechů z Ukrajiny? Pokud ano, o čem to svědčí? ▶

První mešita v Česku - na Videnské ulici v Brně - funguje již 15 let...
Foto Wikipedia

davků na „správné praktikování“. Džihad mečem, tedy ozbrojený boj za islám, je vrcholným aktem víry a jediným zaručeným receptem, jak se dočkat islámského ráje.

Z výše uvedeného samozřejmě neviní všechny muslimy. Mnozí jsou muslimy jen podle jména. Islámská pravidla sami neznají nebo nechtějí znát, náboženského života se účastní minimálně. Jiní se za „muslimy“ označují z nostalgie, nebo aby neupadli v nemilost horlivějším souvěrců. I když však jednotliví muslimové Islám nemusí brát příliš vážně, neplatí to pro jeho vrcholně představitele v ČR. Známe opakována prohláše-

v autokempech – a všude jsme zažívali spontánní zájem, sympatie, podporu. Podepisovali se intelektuálové, dělníci, mladé dívky i duštojné starší dámý, důchodci o holich i adolescenți, vojáci z povolání, překvapivě vysoký počet Romů. Sympatie nám vyslovovali policisté. Zažívali jsme projekty občanské solidarity – donášku nápojů z hostince, slevu v kopírovacím centru. Projevila se ta slavná „občanská společnost“, o níž rád mluvil první polistopadový prezident! Mohu-li to odhadnout, petici podepsal každý 4.-5. kolemjdoucí... Na druhé straně jsme se již nyní, při minimální islámské přítomnosti v zemi, setkáváli s obavami občanů o jejich bezpeč-

získal policejní ochranu. > Islám není jen jedno z mnoha náboženství, ale i staronové totalitní hnutí, matoucí nás svou plíživostí, sítovým uspořádáním, důrazem na osobní iniciativu věřících, parazitováním na jinak chvályhodném antiracismu. Jako každé totalitní hnutí láká islám osoby zvláštního ražení – vykořeněné mládež, násilníky, bezskrupulózní kariéristy, zoufalé a tudiž všechnopaché ženy. To, že jsme během krátké doby, za necelý měsíc, sebrali pod petici toulík podpisů, dokazuje, že lidé této země totalitní povahu islámu chápou. A čekají od vás, politiků, stejně jako od nás, aktivistů, abychom jim pomohli islámské nebezpečí odvrátit. Smyslem existence státu je zejména ochrana práv občanů, včetně práva na navyký způsob života. Prosíme vás, veďte své voliče, jinak bude ruku v ruce se silením islámu růst i popularita jednoduchých extrémistických řešení, což neprospeje nikomu. Za antiislámské aktivity Vám mohu slibit, že jsme připraveni poskytnout státním orgánům masy poznatků o islámu i zkušenosť „z první linie“ odporu vůči němu.

Nakonec se vypořádám s námitkou, že ÚMO vlastně o žádnou registraci nezádalo, takže petice je od začátku bezprávná. Není tomu tak: Jsme schopni předložit důkazy, že ÚMO se chystalo organizovat sběr potřebného počtu podpisů pro udělení „zvláštních práv“. Muži jsme petici předložit dříve, než ÚMO případ o zvláštní práva požádá. V neposlední řadě, ÚMO může o zvláštní práva požádat kdykoliv, počínaje koncem září. Názor občanů na takovou žádost nyní znáte. Protože se jedná o interpelaci, sluší se ji ukončit dotazy na zástupce ministerstva školství.

Dotaz prvy: Jak je možné, že ÚMO vůbec před 10 lety získalo registraci, když „základní články islámské víry“ jsou v bytostném rozporu s rovností občanů před zákonom, rovností pochláv a dalšími zásadami Listiny práv a svobod občanů ČR?

Dotaz druhý: Na veřejnost unikla e-mailová korespondence šéfa brněnské mešity pana Alrawiho, ze které můžete vyplynout, že ÚMO nevytvárála výroční zprávy. Pokud by nyní podali žádost o registraci II. stupně, ve které by tvrdili, že výroční zprávy visely někde na nástěnce, jak se Ministerstvo zachová? A kdyby ÚMO někdy v budoucnosti o přiznání zvláštních práv požádalo, a mělo v pořádku požadované podpisy, výroční zprávy atd., přizná mu Ministerstvo tato práva automaticky, nebo přihlédne k obsahu islámského učení a bude hledat cesty, jak žádosti nevyhovět?

Dotaz třetí: Kdyby se ÚMO, nebo kterákoli jiná již registrovaná církev či církevní společnost dopouštěly činů v rozporu s Listinou základních práv a svobod i všeobecnými lidskými právy, má vůbec tento stát reálně nějaký mechanismus, jak takovou církev či společnost rozpuštít? Rozhodně už Ministerstvo kultury někdy v minulosti o rozpuštění nějaké církve? Děkuji za pozornost. □

<http://martinkonvicka.blog.idnes.cz/c/429953/Proslav-ro-Peticni-vybor-Poslanecke-snenovy-Parlamentu-CR.html, 8.10.2014>

KONEC

Evropa se sešla... (dok. z 1. str.)

> ze str. 1 pětí z plotu odstraněno. Šlo o jeden z následků „Chruščovova tání“. V roce 1968 navíc došlo k velkému uvolnění hranic. Prakticky otevřené hranice krátce na to uvolnily druhou vlnu poválečné emigrace po invazi vojsk Varšavské smlouvy 21. srpna 1968. V následujících třech letech opustilo Československo na 74 000 uprchlíků. Uvolnění hranic však netrvalo dlouho, už v r. 1970 byla ještě před systémem tří plotů vybudována signální linie, která reagovala na dotyk a mohla tak varovat pohraničníky výrazně dříve. Navíc se rozrostla síť pozorovacích věží (celkem jich bylo 314) a po známém incidentu, kdy řidič autoteřábu přerazil celní závoru v Českých Velenicích a dostal se tak do Rakouska, byly značně zesíleny i hranicní závory.

Pád železné opony, umožněný pokračujícím rozpadem Sovětského svazu, byl zahájen uvolněním hranic v Maďarsku v létě 1989. Tehdy se celá řada česko-slovenských rekreantů z dovolené u Balatonu ten rok již nevrátila. Berlínská zeď padla 9. listopadu 1989. Ta „naše“ železná opona byla postupně likvidována v prosinci téhož roku.

Československá železná opona za sebou nechala během let 1948–1989 celou řadu obětí. Civilistů bylo 450, ne vždy šlo přitom o narušitele, (např. Johann Dick byl turista) či nešťastné náhody. Pohraničníků při výkonu služby zemřelo celkem 654, z toho většina nehodou, sebevraždou či zastřelením kolegou. Při přestřelkách s uprchly zemřelo 10 z nich. Dnes ji připomíná jen onen kdysi pravidelně oraný páss s občasnými zbytky kůlu nebo drátu – díky užívání herbicidů zabírajících růstu plevelů a strhávání půdy je sukcese na těchto pásech pomála a mnohdy zde ani po 15 letech nerostou žádné stromy – „pásмо smrti“ dnes jen pro rostliny.

Každý z představitelů státu, přítomném slavnostnímu koncertu, přišel se svým krátkým příspěvkem o tom, jak ta která země prožívala před železnou oponou a jakým přínosem byla její výhoda. A každý zástupce přednesl rovněž také stručnou charakteristikou prezentace své země prostřednictvím ukázky díla příležitostí interpretovaném.

Přítomni, zástupci organizací a členové různých národnostních komunit v Torontu, slyšeli v provedení orchestra Toronto Sinfonietta pod taktovkou Matthew Jaskiewicze pianistu Katarzyna Musial, flétnistku Annu Kolosowski, houslistku Sophii Szokolay a sopranistku Wendy Dobson, která mj. předvedla světoznámou operní árii z Dvořákovy opery Rusalka Měsíčku na nebi hlubokém, a jak potvrdila Věra Mrázová, prezidentka Toronto Sinfonietta Concert Association, jednalo se o původně skladatelem napsanou árii. Zazněly ukázky z díl

Ludwiga van Beethovena, Bely Bartoka, Antonína Dvořáka, Frederyka Chopina, Johanna Strausse jr., Franze Schuberta, Carl Maria von Webera a Johanna Brahmsa. V příjemné atmosféře koncertní halu privátní chlapecké katolické školy St. Michael's College School v Torontu si přitomní vyměnili vzpomínky na dobu, kterou si většina z nich živě pamatovala. Ocenili také výstavu dokumentárních snímků pocházejících z různých států Evropy. □
Podle Wikipedie -vk-

Foto autor a Wikipedie

Tuhle větu vyslovil Bernie, který má obě nohy amputované nad koleny kvůli cukrovce, a byli jsme s Evou velice zvědaví, jak Bernie provede a ohodnotí týdeník zpravodajství na zahájení pravidelného sezení debatního klubu Cicerro, kterému tentokrát Bernie předsedal.

Mediální hysterie je zaostřena poslední týdny na Ebolu, což nemohl náš předseda ignorovat, způsobila totiž praktickou úkázku: Bernie zahájil schůzku týmu, že vytáhl z kapsy tri papírových úterek, jaké se rozdávají před jídlem v letadle, rozdal je kolem stolu a řekl: Přivotní obranou proti infekci je čistota, tedy čisté ruce, tak si každý dobré oňteře ruce a máte sychrovou obranu proti infekci v Eboli, která se šíří špinou.

Jednoduchost této prezentace, kterou žádný televizní expert zatím neobjevil, anebo jsem to neviděl, na všechny zapůsobila a připomněla, co nám rodče a prarodiče říkali dálno, že čisté ruce jsou půl zdraví. Ozval se Jim Geese a Bernie se ošíval ve své kolečkové židle, protože zjevně nechtěl o Eboli mluvit, ale Jim se optal důrazně – Tvrdíš, že první linie obrany proti epidemii jsou umyté ruce? - Bernie vzdychl nad triviálností otázky a Eva vyslovila svoje – Ovšem, přece jsi slyšel zpravodajství, že všechny případy Eboly mimo Afriku byly zaviněny dotekem s nakaženým pacientem. - A Bernie se přidal, že dotek rukou nemocného těla je první příčina a přidal otázku – Viš, Jim, kolikrát se za den dotkněš úst, a tím otevřeš přístupovou cestu bakteriím do svého těla? - Nevím, řekl Jim, a Bernie vyhrkl číslo šedesátka před video záznamu mnoha dětí a dospělých o tom, co dělají ruce za jeden den, a sarkasticky dodal, že nohamu se epidemie nepřenáší a uchechtí se, když nohy nemá. Tak to je s Ebolou jako s chřípkou? - položil další triviální otázku Jim. Bernie,

Kdo jak děcko strach má rád, najde důvod, proč se bát

Pro ND Rosta Firla

co předseda usekl téma Ebola, a nadhodil kolem stolu úvahu, že rychlosť, s jakou nové zprávy vyláčují starší zprávy, ho fascinuje.

Všechni kolem stolu chápali Bernieho manévr pryč od Eboly i jeho jednoduché vysvětlení obrany proti epidemii mimo Afriku a Eva se neudržela, ale vhodila na stůl řešení epidemie pro západní Afriku, tedy okamžité budování rozvodu pitné vody a kanalizace směrem k lidové a dostupné čistotě. - Ale to bude trvat léta, možná celou generaci či dvě, řekl Jim.

To máš pravdu - řekla Eva - ale ve špině bují epidemie tak jako mor, který zahubil polovinu obyvatelstva Evropy ve středověku, a otočila se na Bernieho, co on ctí říci na téma tryskového zpravodajství. - Vzpomínáte si, jak rychle vyláčily zprávy o surovinovém kalifátu Ukrajinu z popředí pozornosti?

Všechni víme, a Bernie pokračoval, jak rychle zastínily kalifát zprávy o lidovém povstání v Hong Kongu, když vládci v Pekingu chtějí omezit svobodu v Hong Kongu podle vzorce z Kremlu, jak zadusit svobodu na Ukrajině?

Všichni víme, protože surovnost kalifátu dřítičko kokoholi napříč Irákem a Sýrií, se přeje jenom jevi jako okamžité nebezpečí blížící se hranicím Turecka, člena NATO, a tím bude mnoho zemí vtáženo do konfliktu s kalifátem tak či onak, pročež vzhůru do boje proti zhůřílému kalifátu dřív, než budeme muset.

To řekl hezký, zašperial jsem Evě a ona přikývla. Leč Bernie pokračoval, že on povážuje za největší zprávu dvojí fakt, že za prve USA rozvíjí těžbu nafty a plynu takovým tempem, že od roku 2013 pokrývá potřebu 13 milionů barelů nafty denně z vlastních zdrojů, a nemusí tolik milionů barelů importovat, jak tomu bylo před paty lety; a za druhé, Bernie zesílil hlas do šumění kolem stolu, za druhé Saúdské Arábie nesnížila těžbu nafty, aby udržovala cenu nafty přes \$105 za barel, ale naopak zdvojnásobila těžbu, čímž stláčuje cenu pod \$90 a niž. Proč tomu tak je? - optal se Fred, který jako účetní se více stará o mikroekonomii než o makroekonomii globálního rozsahu.

Proč? Protože dvě nebezpečně země, vlastně ty nejnebezpečnější na dnešním mocenském olníši, snížením ceny nafty ztrácejí miliardy dolarů. Jsou to Irán, který má 60% státních příjmů z exportu nafty, a Rusko, které z exportu nafty kryje polovinu státního rozpočtu, a ten se změnísou.

Kdoš zatleskal a byl okřkнут psst, protože Irán od své iniciativy postavit atomovou bombu, nemá v našem klubu ani na zeměkuli příteli, a Putin od shltutí Krymu podle vzoru Hitlera, jak schlamstí Sudety, má dnes mnohem více nepráter a příteli snad jednoho, Čínu, která se pokouší dělat totéž, co Rusko, v jihovýchodní Asii.

- Ríkáš, že zlevnění energie odlamuje bajonet z tyranských pušek? - Tak se mi to jevi - řekl Bernie Fredovi přímo do očí, že vládu iránských muláhů a ruských oligarchů podlomi lacinější nafta a oni budou muset hasit hladové bouře v Rusku a Iránu namísto mocenských dobrodružství o regionální vliv či dokonce světového.

A co když Putin rozhodne, že teď, nebo nikdy a vydá se na pochod? To se nestane - řekl Mervyn přesvědčivě, protože dvoutrílionová ruská ekonomie si nemůže ani troufnout na dvacetinásobnou ekonomii Evropské unie a Ameriky dohromady. To je prohrané předem!

A jakou roli v tom sehráje Ebola? - popichla Bernieho Eva. Myslím si, vlastně jsem si jistý, že Ebola jen zakrývá skutečné události, že právě teď zvoni despotům na zeměkuličce ekonomický umíráček, a my to všechno uvidíme v televizi. To byla dobrá slova do sychravé druhé půlky ríjna a Bernie rozdal umývací utěrky každému u stolu, abychom si uvykli myt si ruce dvacetkrát denně. □

Východná je opravdu dobrá...

Přes šedesát tanečníků připravilo návštěvníkům sál Living Arts Centre v Mississauze v neděli 5. října úžasného podívanou: folklorní odpoledne u příležitosti 30. výročí tanečního souboru Východná Slovak Dancers s názvem pořadu *Z Východnej do sveta*.

Zajímavá byla kompozice programu – jakási konfrontace minulosti se současností. Třetí let je už dost dlouhá doba na to, abychom mohli posoudit vlastní činnost, její výsledky a na jejich základě si stanovit i další cíle. A tento soubor pod vedením Dušana Doriča a zkušenými profesionálními umělci udělal mohutný krok vpřed. Patří k tomu nejlepšímu, čím se může slovenská komunita v Kanadě pochlubit. Soubor o třech věkových kategoriích je znán nejen na komunitní údosti, ale i daleko za hranice Kanady. Nezadá si ani se slovenskými domácími soubory na různých

mady, ale vyšlo nám to. Dramaturgi programu dělali se mnou doc. Jan Blaho, vysokoškolský profesor z VŠMU v Bratislavě, a další umělecký ředitel Lukáš Cabalka, rovněž erudovný choreograf, režisér a dramaturg. „Chceme nás nádherný program ukázat nejen Kanadě, ale celé Evropě a světu. Uvidíme, jak nám naše plány vyjdou.“ Dušan Dorich se Východně věnuje deset let. Folkloru ale plných čtyřicet. Byl také při tom, když se Východná zakládala. „Je neuvěřitelné, na jak vysokou úroveň se dostali tanečníci i programy, ve kterých vystupují.“ Dnes již hovoříme o třetí generaci, tedy o dětech, které jsou narozené v Kanadě, o dětech těch, kteří před třiceti lety v souboru začínali. Jak to, že souboru děti zůstávají? „Uediným vysvětlením je cílevědomost rodiců.“

Viera Horňáková, hostující zpěvačka (foto vlevo), byla v Ka-

pi. Zpívá od malíčka. „Od malíčka jsem byla k tomu vedená a mám pocit, že lidové písni jsou pro mě to nejkrásnější a nejlepší, co mohu v životě zpívat.“

Veronika Miščíková, budoucí pedagožka lidového tanče, pochází z historického Trenčína. Proč si choreografa vybraла národní a lidové tance jako životní úděl? „Tancuji od malíčka a studuju pedagogiku lidového tanče na Vysoké škole muzikálních umění u prof. Jana Blaha, hlavního choreografa, který tento program také tvoril. A tím, že tu problematiku studuju, mám k lidovému tanci velice blízko – a dá se říct, že jsem s lidovou tvorbou natolik spjata, že mně není ani koničkem, ale mým životním stylem. Všechno, co se dotýká lidového umění nebo tradice lidové kultury mě zajímá a ráda s tím pracuji.“

Co vám lidové umění dává? „V podstatě je to o naší historii. Je o tom, jak žili a co dělali naši předkové. V lidovém umění se odrazí jejich život. Já se tomu vlastně učím rozumět. A nejen způsobu života, ale i věcem, které dnes už chybějí, jako je pokora apod. A jsou velmi vzácné – lidová tvorba předků, kroje, ruční práce – to jsou velké poklady. Umění tehdejší doby zrcadlí mentalitu národa. Slováci byli pracovití lidé, což se v tancích a v jejich kreativitě nádherně zobrazuje.“

Který povahový rys v této podobě nejvíce charakterizuje Slováka – dokázala byste jej vystihnout jedním slovem? „Individualita, protože např. slovenské lidové tance existovaly na improvizaci bázi, což znamená, že každý může tanec tvorit individuálně, každý do něj vkládal to, co za ten den prožil – jestli byl smutný, zamilovaný, veselý – podle toho vytvářel vlastní kreasce. V nich se znázorňovaly i odlišné životní situace. A je v nich hodně radosti, která se odrazí i ve skupinových tancích. Souhlasila byste se mnou, že slovenský tanec má v sobě hodně sexuality, ale zdravé, život povzbuzující...“ To je pravda, proto-

Zleva: Veronika Miščíková, Jan Blaho, Lukáš Cabalka a Dušan Dorich

přehlídkách či festivalech. Bez účasti lehkonohých tanečníků za doprovodu tak typických melodičních a různých slovenských písní si neumíme tady představit, třeba Český a slovenský den v Kanadě, pořádaný každoročně na Masaryktownu. Mladí tancují za každých okolností – ať jsou nesnesitelná horka anebo leží jako z konve. Už i takovou zkušenosť jsme získali. A všude je výtvarnou bohatstvím potleskem a uznáním vysokého, dnes až profesionálního tančeního umění.

Vraťme se však ke spontánní atmosféře onoho svátečního odpoledne, na němž hrála sedmičlenná amatérská východoslovenská skupina FS Zemplín Orchestra z Michalovců se zpěvačkou Vierkou Horňákovou. Rádi jsme využili možnosti s některými tvůrci programu připravit krátké rozhovory, abychom je našim čtenářům přiblížili.

Jak že byl spokojený viceprezident souboru **Dušan Dorich**? „Jsem velice spokojený, potřebovali jsme dost času to dát dohro-

nadě poprvé. Pochází z Pečovské Nové Vsi, nacházející se ve východoslovenském kraji Prešov. Cesta do Kanady je její nejdělsí cestou se slovenskými písni-

žem a tanec byl jediným kontaktem mezi mužem a ženou na veřejnosti, jediný blízký a mnohdy i první kontakt páru.“

Měla jste možnost vidět taneční skupiny tří národností – slovenskou, čínskou a bulharskou. Čím se podle vás odtěžily a co měly společného? „Všechny byly ornamentální, ale každá ji-

žným způsobem. Jedna byla dynamičtější, jiná lyrická. A na rozdíl od slovenských tančů jsou jejich projevy struktější, dotečky mužů a žen při tanci jsou jiné, nežli v nášem lidovém umění.“

Jakmile Veronika dostuduje, stane se z ní pedagožka lidového tanče. Bude učit děti a dospělé, amatérské a profesionální soubory lidovému tanci. Na otázku, zda je na Slovensku možné takového uplatnění, vyjedla optimistickou nadějí: „Tuto práci nedělám pro peníze jenom, je to můj životní styl, moje záliba, takže jí mohu dělat od rána do rána a doufám, že to uplatnění najdu.“

Lukáš Cabalka, umělecký řežisér, nositel českého jména, jak se pochlubil hned v úvodě, a doplnil, že v Praze tvoril významný divadelní a filmový řežisér Ondřej Cabalka... (měl pravdu). „Já jsem poloviční Čech po otcu, který pocházel z Hradce Králové, a maminka je Slovenka. Rodiče zůstali v Bratislavě, kde měli lepší pracovní příležitost.“

Co se týká tanče, jsem v jednom kole od malíčka. Bylo mi pět šest let, když jsem začal. Zálibu jsem získal od maminky, která tancovala také velice ráda. Později jsem tan-

coval v různých amatérských souborech, studoval jsem choreografii a režii na VŠMU v Bratislavě. Tanci jsem se věnoval v Bratislavě, později v Edmontonu profesionálně. Tam sem pacoval na kontrakt. Později jsem přišel do Toronto. Tanci se věnuji dnes jako hobby viceméně ale dramaturgii, režii a koncepcí velkých shows. Pracuji na otevřicích ceremoniálech, na karnevalech, dělám jsem show na Dundas Square pro 10 tis. lidí, a tento rok to bude show

Illuminate pro 17 tis. lidí. Kromě toho pracuji v Dubaji, Katařu, Číně, Singapuru atd. Také se zabývám režii her, cirkusů, zpracoval jsem představení Circus Canada, se kterým jsme byli i v Dubaji."

Co vás drží tady se slovenskou skupinou? "Je to stále pouto ke kulturní, k tomu, co jsem měl rád. Dost si to užívám, protože si mohu dělat v podstatě co si přejí, co se týka tvorby folkloru. Věnoval jsem se dynamickým a kratším tancům tak, aby to bylo zajímavé pro kanadské publikum.

Jak si vysvětlujete, ze tento soubor má tolik mladých lidí? "Je to určitě zásluha rodičů, kteří se

snaží držet děti u tradice, protože to je jediná spojitosť, jak se mohou v Kanadě ke slovenské tradici vůbec dostat. A pak je to sila kolektivu, kam rádi mladí lidé chodí."

Co jste si odnesl ze Slovenska ze školy? VŠMU mi dala rozehled a motivaci a naučila mě, že když chceš něčeho dosáhnout, musíš o to bojovat. Rychle jsem pochopil, že když někdo doslouduje a získá magisterský titul, to ještě neznamená, že je umělec. Jím se stává, až když opravdu tvoří a má možnost tvořit. Dala mi také estetické normy, formy a naučila mě chápát pěknost jeviště, co se týká dramaturgie i tvorby.

Mate přehled o mnohých kulturních ladech v Kanadě. Jak byste charakterizoval Slováka, co je rovněž nejtypičtější? Jaký je Slovák v pojetí kultury? Pro mě je Kanada úžasná v tom, že jsem se naučil mnoho v rozdílných kulturách a začal jsem doslova obdivovat kultury jiné, než slovenské. A jsou to např. inspirativní budhistické, indické, z různých ostrovů, kde žijí klidní a šťastní lidé, i když toho mnohdy mnoho nemají, jsou prostě šťastní."

Doc. Jan Blaho je vysokoškolský profesor, docent na Vysoké škole muzických umění v Bratislavě. Do Kanady jezdí zhruba čtvrtstoletí, hned po revoluci. Pomáhá tvořit programy a novou stylovou choreografii tanců. Velice oceňuje nadání souboru pro tutto aktivitu. Erudovaný odborník na lidové tance si sliboval dosáhnout vyšších kvalit souboru - a to právě se mu jednoznačně splnilo:

"Jsou opravdu dobrí," potvrzuje docent a s ním tehdy celý sál tleskajících, výskajících a volajících nadšenců lidového tance. Prostě zavoněla domovina tou správnou vůní. ▀ Text a foto Věra Kohoutová

O nahlížení do budoucnosti aneb Na skryté vady astrologa? Pro ND Milos Vsetínský

Na tom, že lidé od pradávna touží poznávat budoucnost, není nic zvláštního. Člověk už je takový. Věštilo se ve starém Řecku i v Římě, věští se doposud. Když si se věštěním zabývali nejdélejší kněží, dnes věští kdekdo. Od astrologických noviců, jichž různé magické školy či kurzy chrli množství větší než malé, přes tucové kartárky až po renomované hvězdoprvce.

Nelze než obdivovat neutuchající nadšení všech hvězdoprvců, kartářek nad domnělým nahlížením do budoucnosti, k čemuž i dnes poslouží cokoliv - konstelace hvězd, kříšálová koule, karty, lidská ruka, vodní hládina, kávová sedlina, sen...

■ Tomas & Mariana's Cooking ■

Domácí vánoční cukroví na Váš sváteční stůl

- Linecké s domácí jahodovou marmeládou
- Vanilkové rohlíčky
- Plněné ořechy
- Ořechové košíčky s čokoládovou polevou
- Kokosové kuličky
- Vánočka lahodné chuti s mandlemi a rozinkami
- Domácí vejčný koňák připravený z českého rumu

Objednejte si v předstihu,
co toužíte mít na svém vánočním stole

Tel: 416-451-1225
Tel: 416-833-9017

Facebook: Tomas & Mariana's Cooking
Email: TomasMarianascooking@hotmail.ca
Objednávky jen do neděle 7. prosince.

Pro více informací volejte kolikoli. Můžeme pro Vás připravit :
Obložené chlebíčky ■ Záskusky ■ Další domácí dobroty na přání
Zprostředkujeme občerstvení na různé obchodní schůzky,
bankety, rodinná setkání a jiné společenské události.

■ Od nás bez stresu, včas, ze zaručeně čerstvých surovin ■

VČELOVINA

HONEYWINE

FROM

SLOVAKIA

At LCBO

December 7

IN VINTAGES

nou na dvacet znamení zvětrníku. O příznivce hvězdoprvectví a věštění vůbec je ale dobře postaráno. K „nahlížení“ do budoucnosti jim mimo jiné slouží nejrůznější horoskopy, astrologické kalendáře, sáhnout mohou po řadě publikací.

V jedné z nich je třeba popsáno na třicet různých způsobů, jak odhalit budoucnost. Pro ty ostatní zůstane zřejmě provázdy zahalená. I se skrytými vadami nového vozu..▀

Střelba radikála šokovala...

(dok. ze str. 1)

v té době informace o tom, že by šlo o útok teroristů. Na tiskové konferenci ve Washingtonu to prohlásil mluvčí Bílého domu Josh Earnest. Prezident Barack Obama se podle něj telefonicky spojil s Harperem, aby mu tlumočil soustrast a solidaritu amerického lidu.

Respekt si zasloužil osmapadesátiletý seržant Kevin Vickers, který zůstal během chaosu klidný. Šel do své pracovny, vzal zbraň a přesnou střelu útočníka zabil, napsal americký Washington Post. Poté prý zavolal své matce, aby ji řekl, že je v pořádku. Zastřeleného muže později policie identifikovala jako 32letého Michaela Zehafa-Bibeaua.

Poslanec za Sudbury Glenn Thibeault na Twitteru uvedl: „Kevin Vickers – nejmilejší chlápek, jakého můžete potkat. Mám štěstí, že mohu být jeho kamarádem. Dnes je pro nás také hrdinou.“ Vickers, coby „sergeant-at-arms“ odpovídá za bezpečnost všech poslanců, dodržování předpisů a celou řadu dalších organizačních záležitostí. Vickers na svém profilu na server LinkedIn uvádí, že hlavní náplní jeho práce je „dohled na bezpečnost, dodávky jídel, dopravu a komunikaci“. Výjimečnost a důležitost této pozice dokládá i to, že od jejího zavedení v kanadském parlamentu v roce 1867 ji dosud vykonávalo jen deset lidí, píše server CNN.

Vzápěti poté promluvil k občanům Kanady její prime minister Stephen Harper, jehož odhodlany projev uvádíme v plném znění.

My fellow Canadians, for the second time this week there has been a brutal and violent attack on our soil. Today, our thoughts and prayers are with the family and friends of Corporal Nathan Cirillo of the Argyll and Sutherland Highlanders. Corporal Cirillo was killed today - murdered in cold blood - as he provided a ceremonial honour guard at Canada's national war memorial. That sacred place that pays tribute to those who gave their lives so that we can live in a free, democratic and safe society. Likewise, our thoughts and prayers remain also with the family and friends of Warrant Officer Patrice Vincent, who was killed earlier this week by an ISIL-inspired terrorist. Tonight we also pray for the speedy recovery of the others injured in these despicable attacks. Fellow Canadians, we have also been reminded today of the compassionate and courageous nature of so many Canadians, like those private citizens and first responders who came to provide aid to Corporal Cirillo as he fought for his life. And, of course, the members of our security forces in the RCMP, the city of Ottawa police, and in parliament who came quickly, and at great risk to themselves, to assist those of us who were close to the attack

Fellow Canadians, in the days to come, we will learn more about the terrorist and any accomplices he may have had. But this week's events are a grim reminder that Canada is not immune to the types of terrorist attacks we have seen elsewhere around the world. We are also reminded that attacks on our security personnel and our institutions of governance are, by their very nature, attacks on our country. On our values, on our society, on us, Canadians, as a free and democratic people who embrace human dignity for all. But let there be no misunderstanding, we will not be intimidated. Canada will never be intimidated.

In fact, this will lead us to strengthen our resolve and redouble our efforts and those of our national security agencies, to take all necessary steps to identify and counter threats, and keep Canada safe here at home. Just as it will lead us to strengthen our resolve and redouble our efforts to work with our allies around the world and fight against the terrorist organizations who brutalize those in other countries with the hope of bringing their savagery to our shores. They will have no safe haven.

While today has been, without question, a difficult day, I have every confidence that Canadians will pull together with the kind of firm solidarity that has seen our country through many challenges. Together, we will remain vigilant against those, at home or abroad, who wish to harm us. For now, Laureen, Ben, Rachel, and I join all Canadians in praying for those touched by today's attack. May God bless them, and keep our land glorious and free.

Dalo by se říct, že většina zúčastněných tatrováků o sobě vzájemně věděli, nebo se znali již před Pebble Beach. Kees Smit je nejznámější, jehož vede tatreworld.nl. Potkal jsem ho poprvé v roce 2007 na 110. výročí prvního automobilu Tatra a rally Vídeň – Brno – Kopřivnice. Jeho T77A byla již tenkrát hvězda srazu. O Pavlovi Kasíkovi jsem před Pebble neslyšel, ale Kees ho již znal prý 20 let. Jeff Lane se svým museem je asi nejznámějším tatrovákem v Severní Americe, také se oslavily 110. výročí Tatry zúčastnil. Chrise Ohrstroma jsem před Pebble neznal, ani Kees a John Long ho již delší dobu znali. John je originálně z Toronta, kde jsem ho potkal již před deseti lety prostřednictvím dalšího tatrováka. Shodou okolností David Russel bydlí několik ulic od mého kamaráda Rona v Mountainview, California. Ron ho několikrát viděl jet s Tatraplánem, ale nevěděl jsem, kdo to je. Dannyho Barnetta jsem před Pebble neznal, ale věděl jsem o jeho žlutém T603 v Las Vegas. Kees a jeho manželka Barbara jsou z

TATRA VE SVĚTĚ

Pro ND František Kolínek (4 dokončení)

aut a dnes se baví přípravou shows o autech. Udělá se mnou párominutové interview a hned mazal dál zpovídání další tatrováky. Jay má velmi zajímavou sbírku aut, mezi nimi i Tatru 87. Ve své hodinové show pokryl celý týden automobilových akcí při Monterey Automotive Week/Pebble Beach. Pocitiv přiznám, že jsem nečekal, že se na hotovou show vůbec dostanu, a když, tak možná na pár vteřin někde tam v pozadi. Jeho show byla na televizi v neděli 31. srpna. Byl jsem velmi překvapený, když tam byla asi polovina mého interview! Z tatrováků tam byli zvěřejněni ještě Pavel Kasík s rodinou. Z celého Pebble Beach Concours tam měl interview pouze s pěti lidmi. Jsem si jistý, že mohu dě-

Autor reportáže je pátý zleva v uniformě

Holandska, v 90. Letech měli svatbu v Las Vegas – a Danny je vezl ve své žluté T603 na svatební cestu! Takže, svět je skutečně malý!

Mimo výše uvedené byli na Pebble další majitelé Tatry. Ken Ufheil z Texasu je aktivní v tatrováckých akcích a má páru T603. Kolikrát jsem si s ním v minulých letech vyměňoval emaily. Ken dost jedzí do Evropy a kolikrát ho vidím na fotkách se Simonem Redrupem a jeho kumpány z Británie. Simon vlastní T613 Speciál, který jsem kdysi vlastnil já. Na Pebble byl Ken s Dannym, kterému ještě dva dny před Concousem pomáhal měnit brzdy a část nápravy na žluté T603. Proto též nestihli čtvrtéční jízdu.

Na Pebble byli také Paul Greenstein a Dydia DeLyster z Los Angeles. Jejich T87 vyhrála konkurs New York Times v roce 2010 „nejpopulárnější sběratelské auto“. Tento rok byli na Pebble ve třídě X – východoevropské motocykly. Měli tam 1936 CZ 175. Takže i oni byli též známí všem dalším tatrovákům. A jsou všude se svým psíkem Harpo. (Foto Paul & Dydia s CZ a fotka celé skupiny tatrováků z Pebble Beach vedle Keevsovy T77A.)

Všechna auta musela být na místě v 8:30. V 10.00 se otevřela akce divákům. Mezitím měli přístup na show pouze novináři. Já jsem ještě připravoval auto a oblékal si uniformu, když se přihlásili kamermané americké televizní celebrity a velkého autofanufy Jay Lena. Jay měl dřív velmi populární večerní TV show, ale už odesílal „do důchodu“. Je veliký sběratel

kovat dobové číslo uniformě za to, že jsem se na jeho show vůbec dostal – Jay má totiž vždy připravené nějaké rychlé vtípy, a ta socialistická plukovnická uniforma mu naservírovala plno materiálu!

Po rozhovoru s Jayem pak přišli ještě různé internetové TV shows a magazíny z celého světa. Mezi nimi také porota ohodnotila auto pro „nejlepší ve třídě“, po nich pak přišla porota pro „cenu nejlepšího auta v originálném/zachovalém stavu“. Toto je celkem nová kategorie, kde se hodnotí originální auta, která nikdy nebyla renovována. Ano, každý si představuje, že auta na Concours jsou v superlepkém než novém stavu. Což je většinou pravda. Poslední dobou se ale začalo uvažovat o tom, že vlastně kompletní renovaci už nejdé o originální auto. Když se totiž všechno vymění, tak nakonec je to replika a ne originál. Proto se začala cenu auta ve stavu tak, jak když si vylezl z továrny. Moje T603 má z většiny originální lak a interiér. Chvíli jsem myslel, že možná zde budu mít šanci, ale nakonec bylo jasné, že na Pebble Beach to musí být vše původní. Na naší třídě vyhrála první cenu T77 Pavla Kasíka, T77A Keesa Smity byla druhá a Chris Ohrstrom s T87 byl třetí. Myslím, že toto pořadí bylo féróvé. Možná to třetí místo mohlo padnout jinak, třeba druhé T87, ale obě T77 byly fakt kouzelné.

Pokud by vás zajímaly finance, pak účast na Pebble Beach s autem je zdarma. Organizátoři ale podotknou,

že akce se organizuje pro charitu a tak nechají na každém, co věnuje. Samozřejmě že většina nás tatrováků se nepohybuje ve finančních mezech ani průměrného účastníka na Pebble Beach. Někteří zúčastnění jsou na Pebble Beach každý rok s jiným autem. Takže pro většinu z nás to byla jedinou akcí v životě. Transport auta s cenově přijatelným spoditrem skoro přes celý kontinent se dá pořídit za něco pod \$2000. Hotel na Monterey po poloostrově a okolo po dobu Pebble Beach Automotiv Week jsou pořádně předražené. Cena za noc v hotelu, co normálně obnáší kolem \$100, se výšlou třikrát až čtyřikrát výše. Manželce se podařilo najít celkem pěkný hotel kousek

od akce na západním pobřeží Pacific Grove za \$250 na noc – což normálně stojí kolem těch sta dolarů. The Lodge přímo na golfovém hřišti má sice rezervované pokoje pro zúčastněné, ale za \$850 a více na noc! Pokud vám, tak nikdo z tatrováků tam nebydlel. (Možná snad jeden, ale nebyl to majitel muzea, což byste asi čekali.) Denní vstupné pro normálního návštěvníka na Pebble Beach je \$350.

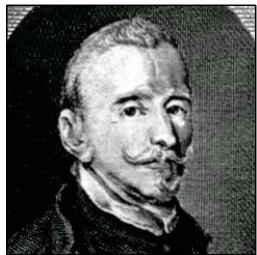
Takže čas letěl. Ani jsem neměl chvíli ke pořádně projít po show a prohlédnout si další auta. Byli zde skutečně zajímavé exempláře. Tyto si samozřejmě můžete najít na webu. Já jsem se ve své reportáži snažil pouze zachytit atmosféru kolem Tatry, jelikož tato přehlídka byla konečně uznáním naší automobilky jako jedné z historických špic. Též musím podotknout, že atmosféra a „kamarádství“ mezi zúčastněnými tatrováky byla výborná. Myslím, že jste byli snad jediná skupina, co si na závěr udělala společnou fotku jako tým stejně kategorie vozů! Též si myslím, že se po Pebble Beach povídá Tatry v okruhu amerických autofandů ukotví silněji. Nechci to zakřiknout, ale domnívám se, že se Tatry teď budou ukazovat na dalších amerických automobilových akcích. Ale soudobým bych si to přál. A snad již odpadnou otázky typu, jestli je to ruské auto... Musím ale dodat, že pro převážnou část zúčastněných a návštěvníků nebylo setkání se značkou Tatra na Pebble Beach novinkou. A to mě potěšilo. □

Foto z autorova alba KONEC

LOPE de VEGA a HERCI TORONTSKÉ SCÉNY

Učebnicemí našich základních škol jméno dramatika a básníka prolétlo pronikavěji, než si snad pedagogové tehdy myslí, protože mnohem utkvělo jeho jméno v paměti do-

posud. Zopakujme si tedy základní data: 25. listopadu r. 1562 se narodil Lope Félix de Vega Carpio, jak se celým jménem jmenoval významný španělský spisovatel a především dramatik a básník španělského „zlatého věku“, současník Shakespearův, vrcholný představitel španělské barokní dramaturgie.

Již za života byl Lope de Vega nazýván „Divem přírodu“ a „Fénixem géniu“, celou řadu božských přívlastků byl vyzdvihován nad lidský rod – „Lope vypadá i na dálku nikoliv jako jednotlivce, nýbrž jako podivuhodný

násobek lidské bytosti. Je sám a jediný a má kapacitu celé generace,“ uvedl mj. ve své statí Emanuel Frynta (Dějiny světového divadla, Václav Blahoslav, SNKL, Praha 1962). Podle jeho prvního životopisu Montabíána byl Lope zázračné dítě, které umělo již v pěti letech číst španělské a latinské verše, a básníko dříve, než se naučilo psát. Ve 13 napsal svůj první divadelní kus El verdadero amante. Studoval na Colegio imperial v Madridu, pak filozofii a teologii na universitách v Salamance a v Alcalá de Henares, kde se stal bakalářem.

Jeho život je jako let mezi skály: když mu jeho vyvolený neoprotévala lásku, napsal na adresu její a jejího otce posměšné verše, dostal se do vězení, je na osm let vyhoštěn z Madridu a na dva roky z Kastilie. Tu se žení bez svolení nevěstiny rodiců, pak je dobrovolníkem na admirálské lodi San Juan, která vedla „neprozrazitelnou armádu“ do neštastné bitvy s anglickým lodstvem – a po porážce španělské lodi se vrací domů. Další část života prožívá ve Valencii, kde podstatně zásluhou do vývoje divadelního života, takže se mluví o valencijské lopovské škole... to už byl profesionálním dramatikem v plném smyslu slova. Jeho přátelé ho

znali jako milovníka žen, mnohdy byl nařčen z konkubinátu. Dvakrát ovdověl, měl vztahy zejména s provdanými ženami.. až nakonec po smrti své druhé ženy r. 1614 vstupuje do duchovního stavu. Vega nikdy předtím, piše Emanuel Frynta, nebyl bezvěrcem, ba naopak jeho dílo i členství v několika náboženských bratrstvech svědčí o upřímné příroze zbožnosti. Protože však stejně život jako dílo dokládají jeho silnou náklonost k přirozené lásce, ani duchovní stav ho nechránil „prohřešků, jež jsou nejspíše hodny odpuštění“. Jako 54letý má vztah s 29letou nešťast-

Radka Tamchynová

ně provdanou ženu... z této lásky vzešla dcera Antonia Clara, která jako jediná ze všech dětí s básníkem zůstává v posledních letech jeho života. Lope de Vega umírá 27. srpna 1635 v mad-

KDO JE KDO V ND

Dagmar Kalovská

Každé představení Nového divadla je tou nejlepší příležitostí představit veřejnosti herce této amatérské divadelní scény, která je dnes snad nejdéle existující českou scénou na světě (alespoň o dalších v emigraci nevíme). Její život

ví, jak se životem naložit (toť příhodná otázka)? Do Nového divadla přišla nedávno, ale už stačila svou aktitvou zaplnit mezery, které se v přírozeném životaběhu divadla prostě vytvořily - třeba takové ličení herců před představením.

Hronov. Zřejmě nejstarší to přehlídku divadelních amatérských souborů (dnes s mezinárodní účastí) na světě, datuje se rokem 1931, kdy byla ustavena na 80. narozeniny spisovatele Aloise Jiráska. „V divadle jsme si vytvářeli sami kostý-

Dagmar ličí Bohdanu Zatovka

Nebo pomoc při navrhování a šití kostýmů. Nebo vytvořit jádmou ženskou postavu do lejaké hry se hodíci... s břitkým jázykem, svížným krokem a jiskrným okem.

Mnohé dovednosti si přinesla z Divadla pro 111 v Českých Budějovicích, které se několikrát úspěšně zhostilo prezentace na věhlasné divadelní přehlídce Jiráskův

my i scénu. Vzhledem k tomu, že jsem původním povoláním aranžérka-výtvarnice, byla jsem zapojena ve všem. Už jako desetiletá školačka jsem ale chodila do souboru, kde jsem hrála divadlo a zpívala. Divadlo mě provázelo celým životem. Když jsem nehrála, tak jsem aspoň plně navštěvovala premiéry v Jihočeském divadle. Jsem prostě divadelní nadšenec.

A něco záporného na své zálibě, která vyžaduje tolik energie, času a konečně i peněz, neshledáváš?

Zádné negativum. Až na to, že se nás byt vzdýky promění v šicí dílnu a manžel Mirek nemá kam slápnout. V divadle hledám zábavu, ale právě proto to asi všichni dělám, ne?

Připravila Věra Kohoutová
(Vice nabízí plakátek na straně 3)

chut. Je velmi spletitá a musím stále dávat pozor na to, která z dam je zrovna mojí favoritkou...

Lenka Nováková, ve hře coby Chůva, má za sebou jedenadvacetileté působení na scéně ND. Myslí si, že by „diváci měli tuto komedii vidět hlavně proto, aby si odpočinuli od

Milan Crhák

každodenních problémů a nechali se unést zápletkami lásky a žárlivosti z dávné minulosti Badaly, kde pro erb hrabat z Alcalá leckdo v noci nespí...“ Dodává: „Mám to štěstí, že po druhé v krátké době za sebou vstupuji do dějů hry s nestorem ND Milanem Crhákem. Je to radost. Minule mně byl tatíkem králem a tentokrát jsme dvojice Majordom a Chůva. Nebudu prozražat žádné zápletky. Je jich víc než dost, stejně jako postav ve hře. A ten, kdo se přijde podívat, bude očitým svědkem rozuzlení motanice lásky a žárlivosti.“

Lenka Nováková

Bohdan Zatovka, ztělesňující Manuela, uvádí, že je „těžké říci, která z postav je nejzajímavější. Tož i ty nejmenší (divadelní) postavy nesou v sobě onu lidost, tu směsi dobra i zla, ty drobné lidské hříšky. A naši herci je uvádějí v život pod vedením režisérek i pomocí kolektivu. Prvňatí jsme v této hře nové členy, takže diváci budou mít možnost vidět na jevišti nové tváře. Postavy hry vznikly na papíru, ale upravuje je vnitřní princezna, milovaná i proklínána, žádaná i nenáviděná, paranočná i poddajná, rozhodná i ztračená... Užijte si všechny „moje“ nálad, projevy a intriky a to, jak s nimi a s Izabelou moji spoluherci nakládají. Nemají to s ní lehké (doufám ale, že se mnou anol), ale „hraj to“, a hraj báječně! Moc doufám, že jako já se na představení těší i všichni naši diváci.“

Ladislav Hamvaš

ti, na touhu po zbohatnutí, po uznání a respektu, po lásku a lascivnosti. V tomto zústává tato hra aktuální i dnes.

Poslední „protože“ v naší anketě náleží **Lacimu Hamvašovi**, neskonačné obětavému všeumělci, jehož práci na scéně stojí zato vidět. I v čase pro něj velice těžkém napříjede představy režisérek a ostatních do posledního puntiku.

PŘIJĎTE, POTĚŠE SEBE I NÁS.
Věra Kohoutová a Martin Bonhard

Patnáct dnů s 28 filmy EUFF

Evropský film na severoamerickém kontinentu se prezentuje především Festivalm evropských filmů v Torontu. Jeho 10. ročník, konající se letos 15. - 30. listopadu, nabízí 28 top filmů s 18 premiérami z 28 evropských zemí.

Desetiletí velkého kina byste si neměli nechat ujít. Radostné a vzrušující okamžíky a umělecké prožitky s nejlepšími evropskými tvůrci filmů – to nabízí festival, jež promítání je pro účastníky zdarma. Pořádán je po celé desetiletí konzuláty evropských zemí a kulturními organizacemi sídlícími v Torontu. Vstupenky budou k dispozici 30. října. Všechno, co potřebujete vědět, naleznete na webu <http://eutorontofilmfest.ca/>.

Naše čtenáři upozorňujeme na film Klouni (Clownwise), o němž psal v minulém čísle našeho listu dr. Josef Skála (česko-finsko-lužembursko-slovenské drama, režie: Viktor Taus, scénář: Petr Jarchovsky, kamera: Milan Chadima, hudba: Petr Ostrouchov, hrají: Oldrich Kaiser, Jiří Lábus, Didier Flamand, Julie Ferrier, Kati Outinen, Eva Jeničková, Zuzana Kronerová, Tatjana Medvecká, Juraj Nvota, Robert Nebeský, Jan Slovák, Ivana Uhlířová, Lubor Šplíchal, Pett Fischer, Michaela Procházková).

Na programu: Ne 16.11. – 18.00 Two-Seater Rocket, Rakousko, 20.30 – The World Belongs to Us, Belgie, PO 17.11. – 18.00 July, Bulharsko, 20.30 How to Steal a wife, Litevsko, ÚT 18.11. – 18.00 The road Uphill, Lužemburk, 20.30 The Gilded Cage, Portugalsko, ST 19.11. – 18.00 Ballymun Lullaby, Irsko, 20.30 The Last Sentence, Světsko, ČT 20.11. – Block 12, Kyr, 20.30 Exit, Slovensko, PÁ 21.11. – 18.00 West, Německo, 20.30 Good Vibration, Velká Británie, SO 22.11. – 18.00 All the Woman, Španělsko, 20.30 This Life, Dánsko, NE 23.11. – 18.00 Piano Player, Litva, 20.30 Road North, Finsko, PO 24.11. – 18.00 Flowers from the mount of Olives, 20.30 Clownwise, ČR. ÚT 25.11. – 18.00 Jongens, Holandsko, 20.30 The Ambassador to Bern, Maďarsko, ST 26.11. – 18.00 The Candidate, Slovenská republika, 20.30, Saul: The Journey to Damascus, Malta, CT 27.11. – 18.00 I'm an Old Communist Hag, Rumunsko, 20.30 One of a Kind, Francie, PÁ 28.11. – 18.00 Vis-A-Vis, Chorvatsko, 20.30 Life Feels Good, Polsko, SO 29.11. – 15.00 A Place Called Home, Recko, NE 30.11. – 15.00 Fasten Your Seatsbelts, 18.00 – BEST OF EUFF, 20.30 – Audience choice Award. (<http://eutorontofilmfest.ca/index.php/schedule#topofgrid>)

Informace: email: info@eutorontofilmfest.ca, tel: (416) 964 0066 x 0 (Consulate of Finland), Místo konání: The Royal, 608 College Street, Toronto, Ontario M6G 1A1 (<http://eutorontofilmfest.ca/index.php/contact>). EUFF vítá nové dobrovolníky do svého týmu. Zájemci, přihlaste se na webu: <http://eutorontofilmfest.ca/index.php/volunteer>. Přejeme s filmem jenom příjemné zážitky. Nezapomeňte, že kdo přijde dříve, ten má větší šanci mít lístek a sedačku podle svého výběru. ▀

B. Kuras: „Soumrak bílého muže“

Češi na vlásku pohnuly českým čtenáře stejně jako další Kurasovy knížky Jak přežít padouchy. Je život na Marxu život? Jako psa ke kandelábru, Evropa snů a skutečnosti, Jak zabít civilizaci a další. Kuras se čte jedním dechem a to, co říká, má logiku a vědomost. A předvidavost. A historii v sobě. Další jeho knížky si všiml autor následující recenze Lukáš Lhotan na svém blogu již před dvěma lety. Nějak nám unikla, a tak se snažíme dohnat to, co by nemělo uniknout našim čtenářům. Tim spíše ne, že autor píše o věcech nanejvýše aktuálních.

Kniha česko-anglického spisovatele Benjamina Kurase "Soumrak bílého muže" popisuje aktuální stav úpadku naší evropské civilizace. Kuras jako euroskeptik a odpůrce multikulturalismu bude nejspíše opět svými odpůrci nařčen z toho, že šíří konspirace, libou náladu a nepotvrzený myt o konci Evropy, ale jím zmínovaná karta a události jeho kritici popít nemohou.

Smrti bílého muže je tedy spíše ani ne tak knihou o Evropě, jako spíše o nás samých a skrytých příčinách našeho úpadku v naší vlastní historii a společnosti. Logické je, že jiné civilizace a kultury při svém rozmachu těchto chyb využijí k svému prospěchu.

Kuras se nejspíše touto knihou stane i "nepřítelem pro část pravice a evropských politiků, protože poukazuje na to, že mnozí z těch, kdo milují o selhání multikulturalismu a obranu před islamskou, tak sice získávají volební hlasy, ale nic proti multikulturalismu a Islámismu ve skutečnosti neční. Naopak, mnohdy v záklusech participují na vztazích s Islámy a islámskými podnikateli."

Sama Kurasova kniha se ani tak nevymezuje proti islámu, jako proti náladě části Evropy, v Čechách, vůči své vlastní civilizaci a společnosti již pohrdají a pomáhají Evropě nepřátelským společnostem, v jejím zřízení.

Za největší problém autor také považuje demografický propad. "Témato metodami bílého muže za padesát let ochudil planetu o dvě stě milionů lidí bílých a obohatil o dvě miliardy lidí pestrobarevných", konstatuje Kuras.

Skutečnost, že naše česko-evropská společnost je vystavena náporu společnosti a civilizaci, jenž nás považuje za slabochy a vhodné k asimilování, hlavně ve prospěch Islámské civilizace (politicky korektně řečeno islamistické), je jen smutný dovětkem celé knihy.

Jistě, my křesťané se s našimi židovskými spoluobčany neshodneme na mnoha teologických otázkách, ale my křesťané a židé jsme spolužáci evropské civilizace, která nemá v dějinách světa zatím obdobu a která po většinu své existence byla vystavena pokusům o dobytí různými jinými civilizacemi. Hlavně tou, která vznikla v arabsko-muslimském prostoru.

Celou Kurasovu knihu o stavu dnešní evropské společnosti lze shrnout citátem Karla Popera: "Tolerance nemůže přežít, jestliže toleruje netoleranci." A jak jsem řekl jednomu svému kamarádovi vyznávajícímu multikulturalismus: "Pokud se budou mylit lidé jako jsem já a Kuras, tak se níč zásadního nestane. Ale pokud se budou mylit multikulturalisté, bude to konec naší civilizace."

Zdroj: <http://lukashotan.blog.idnes.cz/c/281755/Benjamin-Kuras-Soumrak-bileho-muze.html>, srpen 2012 ▀
(Objednejte na www.czech-books.com nebo telefonicky 1.877-287-1015. Limitovaný počet je ještě k dispozici).

Next, if I recall correctly, we passed through the actual center of the operation, but we did not stop there and were not able to take any pictures. We could not detect any activity outside the facilities, except for a single worker apparently going for lunch. The guide pointed out to us her favorite building, namely the cafeteria. We then stopped at a Suncor administration building with one of the huge truck tires and took some pictures there. Our last stop was at the Wapisis Lookout, the site of the Suncor's first tailings pond, developed to support mining operations in the 1960s and also the first of any oil sands operations to be reclaimed. The vegetation was restored to the point that the landscape looks again as it did prior to the mining operation. The guide also pointed out to us some trees planted upside down to provide a perching opportunity for birds of prey. Apparently, this was necessitated by the need to keep in check the rodent population. We had some time here, so I walked around looking for a point that would offer a view of the industrial center or a plant I could photograph, but did not find one. As I returned to the bus, I discovered that Karen provided Tim Horton's doughnuts and muffins for our consumption. I enjoyed the treat and was really glad that I did when I discovered that my Subway lunch mysteriously disappeared.

Synchrode has reclaimed over 4000 hectares of land since the operation began. A Wood Bison project was introduced in 1993 when a herd of 30 Wood Bison were introduced onto reclaimed land in a partnership with Fort McKay. The number of bison has risen to 300 since they were first placed there. We were supposed to have a look at them, but Karen received a report that the bison were at the other end of the area and that we could not see them from the road. So we had to settle for Stone Bison Sculptures on highway 63 near Syncrude, Mildred Lake, 35 km NW of Fort McMurray. The statues carved from stone grace the side of the highway and are widely considered one of the more distinct attractions of the area. The Bison Project began in 1993 with a small drawing from artist Brian Clark which made its way onto Syncrude President & CEO Jim Carters' desk. The original concept was for a 2 dimension sign at the entrance to the mine site. The initial sculpting began in May 1995 with two workers from the nearby Ft. MacKay community. As work progressed, Brian's brother Randy Clark was brought in as project coordinator along with ten more Ft. MacKay workers and Noremac Sandblasting to make up for rainy weather delays. The Bison Gateway opening was held on September 3, 1995 with Alberta Premier Ralph Klein unveiling the seven 4 meter tall siltstone bison averaging

Fort McMurray Excursion For ND Petr Schubert (4 final)

35 tons each to over 3400 people in attendance. We looked at the sculptures from all sides and took a lot of pictures. Back on the bus, Karen provided some trivia about Fort McMurray – the names of the five rivers of Fort McMurray, for instance, Athabasca, Clearwater, Hangingstone, Horse, and Christina – and later quizzed us on it. Two of us – not I – won T-shirts. We were then dropped off at the entrance to the Oil Sands Discovery Center and left to our resources. That was in order, because the Center is actually located at 515 MacKenzie Boulevard, right across the street from our hotel. It is a provincial educational facility operated by Alberta Culture, Historic Sites and Museums Branch, and committed to increasing public awareness and knowledge about the oil sands. Shortly after our arrival, at 14:30 the film Quest for Energy was shown and an Oil Sands Extraction Demonstration took place at the Robert Fitzsimmons Theater. The 15 minute film introduced us to the geology, history, mining, and extraction processes of the Athabasca Oil Sands. Subsequently, during the 10 minute live demon-

The displays continued outside in the Industrial Equipment Garden & Bucket wheel Exhibit. The outdoor area features mining equipment that was once used

stration, we could touch bitumen in a glass. The Center interpreter added to it some soda bicarbonate and hot water. She mixed the contents and we could see how the sand separated from the mixture and dropped to the bottom. Water formed the next layer and a black film of oil developed at the top. The interpreter explained that the oil is then cooled to separate the heavy oil from the light one. The latter oil is then transported for further processing. At 15:15 another film was screened in the same theater. This time it was Pay Dirt – Alberta's Oil Sands Centuries in the Making, a 45 minute film that describes the history and development of the oil sands in Alberta. In the Dr. Karl A. Clark Exhibit Hall we learned about the history, science, and technology of the oil sands through interactive displays. This included exhibits dealing with the aforementioned in situ procedure. A part of the display was also a two-storey high 150 ton heavy hauler truck. According to information presented at this hall, the Athabasca oil sands

in the oil sands mining industry. "Cyrus," the 850 ton bucket wheel excavator, exhibited here is one of the largest land based artifacts in Canada.

We still had some time to refresh before we met to go for supper at the Atmosphere Restaurant again. This time our menu consisted of a salad and stew. The salad actually had dressing and was quite acceptable. The stew, however, was overcooked to a mush so it was difficult to detect the individual ingredients. Eda was so upset about what we were served at the exorbitant prices that Mila became worried about him. The waitresses were not skilled but friendly. I asked for salt and pepper, but eventually had to go and find it myself. Nevertheless, I complained only that one had a tattoo on the right side of her right leg and I did not get a good view of it from my seat. Her colleague had black stockings, and to my question of whether she also had a tattoo, she replied that she tried it and it was too painful. At any rate, I asked them to bring the

person responsible for our meal to discuss our dinner. They actually called Nate Catto, executive chef and general manager of the restaurant. When he came, Eda complained, he apologized, and I asked whether he would do something about it. He promised, and eventually we had the bill reduced by \$5 per person. Innocent Eda then repeatedly apologized to everybody. At any rate, we are not going to recommend Atmosfera to others. Incidentally, our hotel subsequently informed us that they would have reduced their regular charges for us. Too late. We then returned to our hotel to spend the night.

On Sunday morning I was distracted by the TV and came to breakfast a little later. To my pleasant surprise, the menu of the buffet breakfast was altered. It was not changed much, but I certainly approve of the idea, although I did not have any of the French toast that replaced the pancakes. After the meal, we all packed our belongings and met again in the lobby for a departure at 10:00. As yesterday, we were supplied with Subway boxed lunches and bottled water. Our first stop was at the Gregoire Lake Provincial Park; located in the wetlands of northern Alberta, between Fort McMurray and Lac La Biche (35 km south of Fort McMurray, 10 km east off Highway 63). Gregoire Lake, also known as Willow Lake (until 1940 when the name was changed to Gregoire Lake, and then changed back to Willow Lake again in 1995), is part of the Athabasca River Basin. It is a very nice place to go to the beach or camping with the convenience of being close to the city, boating, barbecuing and playing beach volleyball. I liked the picnic tables separated by forest as to provide a sense of privacy, the clear water, and nice beach. The signs about cross-country ski trails and snowmobiling: indicated other uses for the park.

We made another attempt at visiting the t Crow Lake Provincial Park, but to no avail. We compensated for this omission by visiting the Long Lake Provincial Park (elevation of 625 m and area of 14.3 km²) situated south of the village of Boyle, about one and half hours from Edmonton. Services at the park include a boat launch, public beach, concession, public campground, and a gas/grocery store. The part of the park we visited was controlled at the time by a large group of vacationing Muslims. We walked around and someone discovered that the store had the end-of-season sale on ice cream.

Unfortunately, the queue was too long to satisfy all the interested parties. Nevertheless, the sun was shining and it was a pleasant stop. It was before 18:00 that we took leave of each other, picked up our respective cars, and went home. □ The End

Photo Wikipedia

PROBLEMATICKÝ PŮVAB PODIVNĚ DEMOKRATICKÉHO POČÍNÁNÍ

Za necelé dva týdny - první úterý v měsíci listopadu budou v USA volby, jak vyžaduje tamější tradice. Neméně tradiční ovšem jsou výjimky z takového pravidla, potvrzeno Barackem Husseinem Obamou, který již hlasoval ve státě Ohio, v němž nikdy nesídil. Dvakrát vítězně zvolený, mediálně jako Mesiáš označený, avšak po šesti letech působením ve vrcholné funkci jeho magnetismus důkladně již pošramocen: příliš mnoho lží (např. ve zdravotnictví s jeho údajnou zárukou nároku na péči svým původním lékařem), rozpočetový deficit větší než všech předchozích prezidentů dohromady (světový rekord 750.000 USD per capita - tolik „negativních milionářů“ máme), v zahraniční politice nehorázná nepravda o smrti vlastního velvyslance v Benghazi, velebení islámu jako náboženství míru, americkým žurnalistům takovými mírfutvory uříznuta hlava, na což prezident měsíc reagoval desetiiminutovou pauzou v strefování se do golfového balonku, mexická hranice již nabyla podoby ementálského sýra, a tak dlouze ještě dále.

Unie padesáti států, padesát všeobecných rozdílností. Leckdo se však šíoural v dominantní motivaci a dopodíl se k záměru o uspíšení pádu kapitalismu. To se má uskutečnit zahlcením jeho byrokracie nespisnitelnými požadavky a tak dostat společnost do krize a k hospodářskému kolapsu - tento scénář dvou profesorů na Kolumbijské univerzitě (manželé Richard Andrew Cloward a Frances Fox Piven, on sociolog, ona politoložka, oba aktivisté, radikálové, značně inspirovani knihou *Rules for Radicals*, kterou kráte před svou smrtí napsal ultraradikál Saul Alinsky), jak účinně zasáhnout nepřitele (pluralistickou demokracii) do její Achillovy paty. Dodržovat všechny své demokratické zákony, velkorysá pravidla do posledního puntíku, a tak zavítat nenáviděný stát nezvládnutelným břemencem, a tím ho discreditovat a rozložit požadavky do takové míry, že zkolařuje.

Ony welfare rolls (seznamy osob bez pracovního poměru s nárokem na permanentní péči platícího státu) se v polovině sedmdesátých let více než zdvojnásobily - ze 4,3 na 10,8 milionů. Strategie se zvářila v New York City, kde se docílilo stavu, že na každé dvě osoby zaměstnané v soukromém sektoru připadal jeden welfarový parazit. V roce 1960 metropole New York se stala o 150.000 osob s nárokem na lifetime entitlement - onto celoživotní zaopatření. Během deseti let se jejich počet zmnožil desetkrát - na 1,5 milionu. Cloward - Piven taktika byla natolik úspěšná, že v roce 1975 přivedla New

York City k bankrotu.

Došlo ke zrodu organizace ACORN (Association of Community Organizations for Reform Now) s rozsáhlou agendou zeměna ve sféře bydlení, volebního práva a ilegálního přístěhovalectví. Aktivisté při náboru ne vždy rozlišují mezi osobami oprávněnými a neoprávněnými, legálními i ilegálními, občány autentickými či jen virtuálními, živými či mrtvými, každému dáná příležitost být registrován více než jednou, pokud možno mnohonárody. Zákon Motor Voter Act of 1993 umožňoval se registrovat v úradovnách dopravního inspektorátu, vydávajícího řidičské průkazy, rovněž i ve školách, veřejných knihovnách a na dalších veřejných místech. Báječná příležitost pro podvody již přináší potřebné ovoce. Po 11.září 2001 ministerstvo spravedlnosti zjistilo, že z devatenácti sebevražedných teroristů, jimž se podařilo pořádně zasáhnout nenáviděnou supervelmoc, osem z nich, ač cizinci, byli rádně zaregistrováni k volbám se dostavit, uplatnit demokratické právo, na než jako cizinci ovšem neměli nárok, kajož by ani neměli v diktátorovských podmínkách jejich skutečných vlastí. Velkým zastáncem tohoto zákona byl tehdejší senátor Obama.

Jednou z mnohých podivností v této zemi byla, a stále je, neexistence jednotného systému evidenčního obyvatelstva. Zádné občanské průkazy. V mnohých představách by to byla předvčet diktatury, horor koncentračních táborů. Marné námátky, kolikžžek takových Auschwitzů lze najít v západních evropských zemích, kde občanská identifikace je dlouhodobou samozřejmostí. Pravidelně chodím k volbám. Předložím řidičský průkaz, na něm je má fotografie a je to. Totéž se opakuje při návštěvě lékaře, nemocnice, v bance, na lekterém úřadě. Mezi nimi je určitě i Department of Justice - obdoba ministerstva spravedlnosti. Tam se bez identifikace nesmí, jenže je přesně týž úřad, který se pustil do soudního klání, aby zabránil stejnemu požadavku prokazovat se důkazem totičnosti při vstupu do volební

síně. Tak se děje v nynější době Obamova prezidentství.

Proč by někdo chtěl prosazovat něco takového? Protože tak se realizuje scénář z pera revolucionáře Alinského a jeho následovatele: zaválat stát požadavky k neuvedené. A takové úsilí se zejména na Obamova prezidentství dost dálí. Přesně odpovědností z jedince na stát, ten ať se po takovou váhou rozloží. Počet přijemců inkasujících food stamps - oprávnění k nákupu potravy bez placení, již překročil padesát milionů domácností. Polovina obyvatelstva nepracuje, tu žíví daňoví poplatníci - ta druhá polovina. Všeomírných jiných podpůrných programů - federálních, státních, okresních, všeobecných, je nezpočetně. Není pak divu, že se do země takového hojnosti hrnou miliony dalších zájemců. Aniž by se obtěžovali s dřív všeobecně předpoládanými formalitami legálního vstupu do tak extravagancí stědré země.

Eric Holder, de facto mluvčí Bílého domu, se vyjadřuje slovy, že Illegální osoba neexistuje. Jsme všichni lidská stvoření. Amerika je národem přístěhovalců, s námi všemi se má zacházet s úctou a respektem. Celý koncept „nezákonné imigrace“ je rasistický a bigotní. Je dobré k prospěchu nás všech sem přijmout lidi všech odstínů. Což by tedy znamenalo, že kdokoliv na světě má právo žít v USA. Z illegálních větřelců se tak napřed stávají tzv. undocumented aliens, posléze k nerozložení se aliens, osm z nich, ač cizinci, byli rádně zaregistrováni k volbám se dostavit, uplatnit demokratické právo, na než jako cizinci ovšem neměli nárok, kajož by ani neměli v diktátorovských podmínkách jejich skutečných vlastí. Velkým zastáncem tohoto zákona byl tehdejší senátor Obama.

Jednou z mnohých podivností v této zemi byla, a stále je, neexistence jednotného systému evidenčního obyvatelstva. Zádné občanské průkazy. V mnohých představách by to byla předvčet diktatury, horor koncentračních táborů. Marné námátky, kolikžžek takových Auschwitzů lze najít v západních evropských zemích, kde občanská identifikace je dlouhodobou samozřejmostí. Pravidelně chodím k volbám. Předložím řidičský průkaz, na něm je má fotografie a je to. Totéž se opakuje při návštěvě lékaře, nemocnice, v bance, na lekterém úřadě. Mezi nimi je určitě i Department of Justice - obdoba ministerstva spravedlnosti. Tam se bez identifikace nesmí, jenže je přesně týž úřad, který se pustil do soudního klání, aby zabránil stejnemu požadavku prokazovat se důkazem totičnosti při vstupu do volební

S odvoláním na zákon (Motor Voter Law) a s podporou federální Justice Department, ve volebních seznamech jsou jmena osob nepřítomných, odstěvaných, neexistujících, mrtvých. Přemnohé tak příležitostí k perfektnímu podvodům. Nedávno ve státě North Carolina se zjistilo, že se voleb v roce 2012 zúčastnilo 35.000 osob se jménem, adresou a dalšími údaji perfektně totožnými jako mají voliči v sousedním státě. Stát Colorado odhaloval nový zákon umožňující komukoliv si natisknout a elektronicky odeslat potřebné volební náležitosti. (V podrobnostech se málo vyznám. Výtečná žurnalistka Michel Malkin, tamější rezident, o takových podivnostech natočila film „Rocket Mountain Heist“.) Velký zájem se soustředí na utkání o senátní křeslo ve státu

Pro ND Ota Ulíč

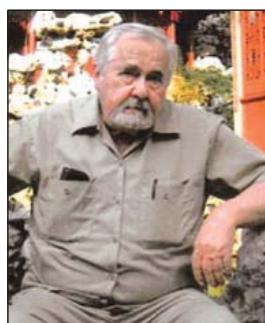
Georgia. Plují tam přemnogné miliony na výdaje s důkladnou manipulací reality. Známý je příklad z letošního srpna ze státu Missouri, kde v předměstí Fergusonu metropole St. Louis víc než dvacetmetrový Michael Brown o značné váze, v pozdních večerních hodinách a nákupu zboží, s nímž odešel bez zaplacení, se nemínil vzdát policistovi bílé rasy. Došlo k nerovnému zápasu, obr se snažil zmocnit policisty zbraně, výsledkem byla střelba, obrova smrt a automatické obvinění majitele pistole ze zločinu úmyslné vraždy. Nyní, stát Georgia, je zaplaven plakáty s portrétem dvou černošských holčiček s varovným textem o hrozbej jejich životům. V kontextu s dosavadním počináním voličů, ve státě s téměř třetinou černošského obyvatelstva a jejich v průměru aspoň devadesátiprocentní podporou Obamy, volby tam rozhodne takto bezostyšně falešný plakát.

Momentální předvolební situace: S výjimkou převážné podpory mezi černošky, hispánici a ilegální, z nichž nemálo procento beztoho bude volit, prezidentova popularita notně utrpěla a prakticky žádny z nynějších uchazečů o zvolení neprojevil zájem o Obamovu přítomnost, aby se a to které bojiště dostavil a příliš zviditelnil.

V těchto dvou posledních předvolebních týdnech se po delším odmlčení objevila a mediálně zařízlá Monica Lewinská, proslulá prezidentská orální aktivistka z konce posledních let minulého století a též tisíciletí. Eventualita znovusbližení se sexuálním nenasytou Clintonem se ne-předpokládá. Republikáni aby se bránili ofenzívě Demokratů a jejich opakováním obviněním z jejich údajné války proti ženám. War against women? Jaký by to ale mělo dávat smysl, s účelem dosáhnout čeho?

Republikáni se prozatím radují z odhadu prognostiků, předpovídajících jejich vítězství, jež by jim mělo zaručit i většinu v senátě. To je však dosud jen v dosahu pravděpodobnosti. Jistotu však již je stanovisko Nejvyššího soudu, který rozhodl ve prospěch státu Texas v soudním sporu týkajícím se povinnosti identifikace voličů, předložením fotografie - čili opatřením, s nímž Obamova administrativa ze snadné pochopitelného důvodu nesouhlasila, ale nyní u nejvyšší stolice neuspěla. S většinou hlasoval i soudce Breyer, zpravidla politicky korektně si počinající.

Zdržuje se předčasný jásotu, vědom si varování H.L. Mencken, významného publicisty z první poloviny dvacátého století, že amerického voliče nelze dostatečně podceňovat. □

Zneklidňující zprávy ze světa mě obvykle přimějí, abych přehodila televizní kanál na něco uklidňujícího, jako třeba seriál o seriových vrahův, nebo něco podobně vhodného a vzdáleného od zpráv. Samozřejmě, většina těch seriových vrahů, psychopatů a sociopatů se teď stahuje do ISIS, nebo IS, nebo co je to nejnovější zkrátka pro ten raně středověký pohan-

Je to dobrý podzim pro archeologické nálezy například v Izraeli, kde objevili 5000 let staré pohan-

ské památky, jako například obrovský srpek měsíce z kamene, pravděpodobně svatyně pro uctívání Měsíce. Také se našly zbytky paláce krále Davida, nebo aspoň paláce, který si král David půjčil.

Naštěstí je to v Izraeli, který o své památky, z jakékoliv doby, peče. Jinak Hamas v Gaze srovnal se zemí 3000 let stará fénická mola, aby měl větší prostor pro trénink teroristické brigády Al Kasám. ISIS, podle zprávy z New York Times, ničí kostely, sochy, mešity, hrobky - prostě vše, co se dá vyložit jako uctívání idólů, nebo nepravého náboženství, popřípadě nepravé sekty islámu. V mísotech, kde vládne ISIS, jsou jsou jedny z nejstarších památek lidstva na začátky civilizace. V ISIS se tedy nevěnují jen uřezávání hlav, ale také uřezávání důležité větve kolektivní historie lidstva.

Když se v Egyptě dostal k moci Morsi z Muslimského bratrstva,

svět obletlá zpráva, že prominentní muslimští klerikové agitují za zplanárování egyptských pyramid jako symbolů pohanské minulosti. Arabové dobývali Egypt v roce 641 a zničili spoustu památek včetně splájení statisíců rukopisů v alexandrijské knihovně. Léč, splájení papyrusových rukopisů bylo daleko snadnější v 7. století, než by bylo zničení pyramid. Dnes už je na to technologie.

Barbaři přicházejí

Pro ND Eva Firlová

Proč by měli Egypťané ničít něco, co nejen přitahuje turisty a nalepšuje finanční obraz Egypta, ale je také svědectvím o slavné minulosti? Dalо by se spíše hovořit o tom, že KAŽDÉ ideologii jsou trnem v oku fyzické památky minulosti. Současné pomatení islámských fundamentalistů je překvapující jen pro ty, kteří si nepamatují zničení katedrály Krista Spasitele na Rudém náměstí v Moskvě Stalinem. Jako náhrada zde ovšem byl vycpaný Lenin ve vlastním mauzoleu pro uctívání davy. V roce 2001 afganský Taliban zničil obrovské, 62 metrů vysoké sochy Budhy vtesané do skal v Malí ničili islámskí fanatici hrobky islámských proroků, a když tamní učenci nebyli cíli a vymálezává, tak by spálili středověké rukopisy nedozírné ceny.

Během 2. světové války Němci opevnili obrannou linii v horách na jih od Říma, které zahrnovala také klášter Monte Cassino ze 6. století. V tomto klášteře byly ukládány rukopisy od jeho založení. Díky klášteru Monte Cassino a benediktinským mnichům se zachovalo mnoho z antické kultury, co by jinak bylo ztraceno. V roce 1943, po invazi Spojenců na Sicílii, byly všechny rukopisy a vzácné reliktiva a artefakty kláštera sbalem a odvezeny do Vatikánu do úschovy. 120 nákladních aut ale nezamířilo do Vatikánu, leč číperně si to mířilo na sever, do Německa. Ale pomocí dvou německých důstojníků a "veřejného a energického" protestu Vatikánu se změnil směr nákladních aut tam, kam měly jet, tedy do Vatikánu. Kromě několika, kdy byly předměty z neapolského muzea. Ty dostal Göring k narozeninám.

Klášter Monte Cassino byl rozmetán spojeneckým bombardováním (do kterého se podle zpráv nikomu nechtělo) a byl rekonstruován po válce, a klášter dostal své rukopisy zpět. Ale to bylo všechno, s členy a díky několika německým důstojníkům a Vatikánu se zachránily nedozírné poklady.

Ovšem tento fakt využívají jiný... Jezero Nemí blízko Říma bylo

výletním místem Římanů už v davných dobách. Bohatí Římané, ba i císaři, tam měli své vily. Jezero brázdily výletní lodě. Roce 1938 bylo jezero vypuštěno a archeologové našli na dne dva do týdne výletní lodě popsané už Tacitem. U jezera se zbudovalo prozatímní muzeum a lodě tam byly vytaženy a s citem konzervovány. Byly to jediné lodě tohoto bezstarostného, výletního typu, které se zachovaly z římských dob.

Když Němci ustupovali před náporem Spojenců, kteří postupovali z jiho, nikdo se nestaral o Němí, nebyly tam žádné obranné valy. Ale jen tak, na poslední chvíli, když už odjížděli, dva němečtí důstojníci ty dvě lodě spálili. Jen tak. Asi by si rozuměli s ISIS.

Zatím se ISIS soustředí na fyzické připomínky jiných náboženství, například zničili hrobku biblického proroka Jonáše, klášter ze 6. století a jiné. V Sýrii záčali muslimové, oddáni ISIS, ni-

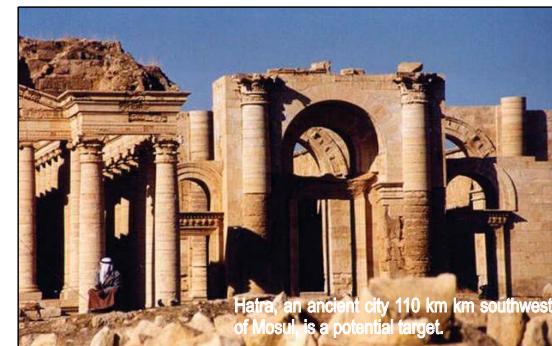
čí římské sochy a byzantské mozaiky jako idoly. Sochy vytěsné ve skalách kolem Aleppa posloužily jako cvičné cíle pro artillerii. Jak asi dopadne Dura-Europos, opuštěné město, nazývané Pompeje východu? Nebo užasná Palmyra, středisko obchodu z východu, plně fecko-římských staveb, památek, mozaik?

V Mosulu je známé muzeum s památkami 3-4 tisíce let starými, jako okřídlený býk Asyjanů. Takový ten pohanský idol. ISIS také upřela svůj zrak na Erbil, útočiště uprchlíků. Je to místo s památkami, které sahají až do 8 tisíc let starých kořenů, ze kterých vznikla civilizace.

K těm ideologií ovinným hrdlořezům ISIS a jiných fundamentalistických sekt se teď přidaly gangy, které kradou a prodávají archeologické památky ve velkém. Užívají bulldozy, ničí, co nemohou odnést. Vidíme masovou destrukci památek ze seznamu UNESCO, masovou destrukci kultur a masovou destrukci lidí jinak smýšlejících, masovou destrukci kolektivní paměti lidstva.

Tak jestli tohle není dobrý důvod, proč zničit ISIS, tak už nevím, co je. □

Foto Wikipedia

Hatra, an ancient city 110 km km southwest of Mosul, is a potential target.

ISIS destroyed statue of Arab poet Abu Tammar in Mosul #Iraq #isis #MiddleEast

(c) Mutlu Çiviroğlu, Twitter, 21st June 2014

Neděle 9. listopadu ve 13.00

"Zdravý životní styl není rozhodně pouze jen zdravá výživa. Vše zdávat žít nesmí chybět, a často stačí jen malá úprava životosprávy, abychom hrrozici onemocnění odvrátili či jeho riziko pronikavě snížili. Zdravý start v mládí umožní žít plně a spokojeně v dospělosti ve stáří," jsou slova Sváti Militkého, který společně s lektorkou výživy Lubikou Dančšinovou připravují na neděli 9. listopadu ve 13.00 h. v kostele sv. Václava (496 Gladstone Av. Toronto) přednášku s prezentací na téma "Kdo je zodpovědný za naši zdraví".

Řekněme si to nejdůležitější o lektorce, v jejímž vzhledu se snoubí mentální soulad s fyzickým. Lubika pochází ze Slovenska, vystudovala strojní inženýrství-design. "Už tam jsem se zajímal o zdravý životní styl a výživu. Absolvovala jsem kurz výživy pořádaný Univerzitou „Loma Linda University, California“. Jako odborný poradce životního stylu (Lifestyle Specialist) jsem na Slovensku pracovala v OS Život a zdraví od jeho založení a dodnes jsem jeho členem. Pořádala jsem přednášky pro širokou veřejnost a na pořádání pro základní i mateřské školy. Byla jsem majitelkou regeneračního centra „Studio zdraví a vitality Crystal“, kde jsem kromě jiného prováděla i lymfodrenáž, světlou a fyto-teapii. Velmi populární byly redukční kurzy, které jsem vedla v Košicích.

Lidé, kteří nejsou s čímkoliv v životě spokojeni, hledají řešení. Mnohokrát jsou to zdravotní problémy anebo slabá vitalita. Většinu vyhledávají právě takové akce jakou nyní připravujeme. Bohužel je jich pořád málo, co chtějí ve svém životě něco změnit. Mnohokrát se situace zvráti s efektem padajících karet - diagnóz přibývá a problémy se prohlubují, "a tato prezentace může být pro některé začátkem k nápravě."

I když je Sváta Militka již v seniorském věku, přesto se ještě věnuje cateringu. Snaží se zaplnit mezeru, která tak vznikla odchodem pražského uzenářství z krajanské komunity. "Při této činnosti totiž dochází k uvolňování hormonu štěsti, a proto jsem šťastný a plný pohody.

S Lubikou jsme se dohodli, že bychom mohli společně udělat užitčnou věc a pustili jsme se do této první akce o zdravé výživě a životním stylu."

Účastníci ochutnají zeleninové jídlo připravené Sváhou jednoduchým a zdravým způsobem. Minout tu příležitost by znamenalo oddělit vnitřní ponoukání poslat vlastní zdraví i krásu. Vstup za \$5.00 na pokrytí surovin. Neváhejte, přijďte. □

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídi tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo přispěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnut o jeho event. zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatitel žádny nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme. Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí výjednávat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevraci. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Redakční rada: Lanny Rosicky (ČR), Brigitá Hamvašová, Barbara Sherriffová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Grosman a Miloš Krájní (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martínní (Montreal), Eva Firlová (konzultantka jazyka českého, Sudbury).

Masarykův ústav (MMI) je charitativní organizace, reg. č. 119582781RR0001. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohacovat tak život kanadské veřejnosti. Kancelář Iva Ječmen tel: (416)439-4354 (ÚT, ST, ČT), office@masaryktown.ca

Roční předplatné: Kanada \$ 61 CAD, USA \$ 83 USD, ostatní \$ 110 US. Šeky zasílejte laskavě na adresu MMI. Ceny inzerátů sdělíme na požádání.

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucího a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NKN ČR.

Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová Cell (647)608 1713 Píšte vera.toronto@gmail.com

NOSITEL MASARYKOVY CENY UDĚLENÉ ČSSK V KANADĚ V ROCE 2007.

ZAVÍTEJTE NA STARÉ MĚSTO

Staré Město v Praze je kolébkou mnoha umělců. Narodili se tam kupř. významní barokní malíř Karel Škréta, spisovatel Zikmund Winter, jehož díla byla předlohou mnoha dnes klasickým filmům, anebo také světový Franz Kafka.

Při pochůzkách celou řadou historických památek můžete zavítat k odpovídajícímu na Linhartskou ulici 134/2 nachází se právě na Starém Městě, kde Vás rádi obsluží Petr Kratochvíl a Kateřina Gofrojová, kteří nedávno převzali tento útulný stánek chutného tradičního jídla do svých rukou.

Proč jste si vybrali restauraci zrovna na tomto místě?

Protože se nachází v samém centru Prahy. Je to sice vedlejší ulice, ale o to klidněji tu je posezení. Dlouho jsme s partnerem pracovali v centru a práce s turisty nás baví. Těší nás totiž patřit k jednomu z jejich přijemných dojmů z dovolené.

O jaká jídla je největší zájem?

Jak jsme již zmínilí, jsme ve vedlejší ulici, ale najde se hodně lidí, kteří vyhledávají ne tak přeplněná místa. Největší zájem je samozřejmě o českou kuchyni a o hamburgery, které si připravujeme sami.

Česká kuchyně je u nás hlavní, ale najdou se i lidé, kteří typně nevyhovují. Proto máme v nabídce i hamburgery, sendviče a steaky, pro zdravější založené saláty a zeleninové a sýrové pokrmy.

V nabídce převažují jídla rychlá a levnéjší, nebo nabízíte i dražší?

Jsme klasická restaurace, nechceme být fast food. Českou kuchyni máme připravenou hotovkově a zbytek nabídky je minutkově, tzn. výdej do 20 minut. Vybíráme z nejkvalitnějších surovin a

všechno pečlivě sami připravujeme. Jaká hlediska jste kladli při výběru personálu?

Samořejmě jazykovou vybavenost, vzhledem k tomu, že se nacházíme v centru, je nutné se s našimi zákazníky dorozumět. Jídelní lístek máme v šesti jazykových variacích. Důležitá je i odbornost, všechny máme praxi v oboru a práce s lidmi nás těší.

PRŮDJE S TÍMTO INZERÁTEM ZÍSKÁTE U NÁS 10% SLEVU

KŘÍŽOVKA PRO VOLNOU CHVÍLI

OMÜCKA!	ZNAČKA OZNACUJÍCÍ SHRNUTÍ	SOUČIT		NASTROJ K PECHOVÁNÍ HMOTY	RYCHLOSTNÍ ZKOUŠKA (ZKR.)	VRHNUTÓ NA NEKO SVĚTO	SLAVNOST- NÍ SEDADLO	INSPERATOR VZDUŠNÝCH SIL (ZKR.)	HLAS KANÁRKA
INICIÁLY KOMIKA LAURELA				POKORNÉ ZÁDAT					
1. DÍL TAJENKY				NERVOVÝ ZÁSKUB					
BEZVĚTRNÝ (NÁR.)					TEPLEM TVÁRNÁ HMOTA				
365 dní					MAZLAVÁ ZEMINA				
INICIÁLY PROZAICKÝ SVĚTLÉ					MEČIVÉ ZPÍVAT				
TÝKAJÍCÍ SE ATLETIKY					POVĚTRONÍ				
DŮSTOJ- NICKÝ ČEKATEL	HODNĚ OPOTRE- BOVANÉ AUTO	RUSKÉ KUL- POČTAŘO			DÁLKOVÝ AUTOBUS			CELNÍ KÓD TANZANIE	
TERÉNNÍ VOZIDLO (ANG. ZKR.)								SOUSTAVA TRUB	
NÁDOBY SPLÈTENÉ Z RÁKOSI								PŘÍSLUŠNÍK SLECHTY (HIST.)	
SOCIAŘSKÝ VÝTVOR								KDO REPTÁ	
2. DÍL TAJENKY									
POJNÁ VÝHERA POZEMKU (KNIŽ.)									

„Moudřejší ustoupí. Smutná pravda, na níž je založena světovláda hlouposti.“ MARIA VON EBNER-ESCHENBACH (1830-1916)

**ŘEŠENÍ KŘÍŽOVKY Z TOHOTO ČÍSLA:
TAJENKA :**

DÍL 1., DÍL 2., DÍL 3...
CO PORÁŽKA.

Webová stránka MMI:
www.masaryktown.ca

Předplatné novin na adresě:

MMI NOVÝ DOMOV
450 Scarborough Golf Club
Rd.
Toronto ON M1G 1H1

Roční předplatné:
Kanada \$ 61 CAD
USA \$ 83 USD
ostatní \$110 USD

POHODOKA ATV, OKTÁV, OTICH	ZNAČKA OZNACUJÍCÍ SHRNUTÍ	SOUČIT	NÁDOBY SPLÈTENÉ Z RÁKOSI	POJNÁ VÝHERA POZEMKU (KNIŽ.)	INZERACE TVÁRNÁ HOMO	VRHNUTÓ NA NEKO SVĚTO	SLAVNOST- NÍ SEDADLO	INSPERATOR VZDUŠNÝCH SIL (ZKR.)	HLAS KANÁRKA
INICIÁLY KOMIKA LAURELA	S L	POKORNÉ ZÁDAT	P R	O	S I T				
1. DÍL TAJENKY	V Y T E Z E								
NEVNĚ (NÁR.)	O T I G 4		V O S K						
365 dní	R O K		T Ě L						
RUDÝ PROZAICKÝ SVĚTLÉ	K S	PONTÍK DROGA HIPPIES	M E T	E O R					
TÝKAJÍCÍ SE ATLETIKY	A T L E T I C K A								
DŮSTOJ- NICKÝ ČEKATEL	L A D E T								
INICIÁLY EXKOLOGA UZLA	K U								
TERÉNNÍ VOZIDLO (ANG. ZKR.)	R Y								
NÁDOBY SPLÈTENÉ Z RÁKOSI	A T V								
SOCIAŘSKÝ VÝTVOR	K O S E								
2. DÍL TAJENKY	S K U L P T U R A								
POJNÁ VÝHERA POZEMKU (KNIŽ.)	N A D I S L A B Y								

NOVÝ DOMOV - OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO

O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Nový odběratel O do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Předplatné Nového domova \$

Dar tiskovému fondu MMI \$ Přikládám šek na \$

Jméno a příjmení

Adresa

Poštovní kód Telefon

Email

Šek zaúletě laškavě na:
Nový domov, 450 Scarborough Golf Club Rd.
Scarborough M1G 1H1, ON

Roční předplatné: Kanada \$61 CAD, USA \$83 US, ostatní \$110 US

Za dary nad \$15 bude kanadským dárcům zaslán Charitable donation tax receipt. Děkujeme dárcům za jejich velkomyšlenost.

Info: vera.toronto@gmail.com, call 647.608.1713, redakce 416.439.9557

BOOK YOUR WINTER VACATION NOW AND SAVE

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

UNIGLOBE Enterprise Travel

1221 Yonge Street
(at Summerhill Ave.) Toronto

Tel: 416 504 3800

Toll Free: 1 800 825 7577

Fax: 416 598 1311

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

MEMBER OF:

Restaurant Praha na Masaryktownu TEL. 416.289 0283

ST-ČT 17.00-22.00 PÁ 17.00-23.00 SO 12.00-22.00

NE 12.00-22.00

Scarborough golf Club Rd. Toronto

BrouCzech - Golden Lager Beer

Enjoy this hand made Czech premium BrouCzech Lager Beer

- Prague Masaryktown Restaurant
450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

- The Golden Pheasant 905.781 9374
733 Lakeshore Rd. E Mississauga

- The Fiddler's Dell Bar & Grill, 781 Annette St., Toronto

Available in forty Ontario Beer Stores from Oshawa to St. Catharines. Also in Ottawa, Peterborough, Sudbury, Barrie, Collingwood, Kitchener/Waterloo, Brantford, London, Windsor and surrounding areas.

Find your beer store at www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager and click "View Locations" www.novopackepivo.cz

Price for a six-pack in 2014 reduced by 13%
24 bottles by another 9% !

INTERNATIONAL TRAVEL provides travel service

to individuals, groups and corporations within Canada as well as to the United States, Europe and the World. Our services include consulting and booking of flights, cruises, hotels, all-inclusive packages, travel medical insurance, car rentals.

We are introducing a new service via Polimex:

SENDING PARCELS TO SLOVAKIA AND CZECH REPUBLIC

Surprise your loved ones overseas with a gift from Canada and save money on postage: [Example of market price](#):

3 kg parcel, dimensions: 35 cm x 35cm x 35cm:

Canada Post - \$ 95.92 TNT courier - \$132.69

Polimex - \$ 2.99 per kg + \$20 fee = 28.97

Follow us on Facebook: www.facebook.com/intltravel

Tel: (416)922-7775 or 1-877-922-8775 cell (416) 939-6118

email: agatha@intertravel.ca web www.intertravel.ca

Please note our new address: 600 Sherbourne St., suite # 301, Toronto Ontario M4X 1W4 (across the street of Sherbourne Subway Station). Very convenient location with subway access or parking behind the building.

Travel with confidence,
Travel with us!

TICO Registration # 50016556

KNIHOVNA LIBRI PROHIBITI

hledá staré české a slovenské knihy, noviny, časopisy, oběžníky, věstníky a další tiskoviny s českou a slovenskou tématikou, vydávané mimo Československo.

LIBRI PROHIBITI,
Senovážné nám. 2, 110 00 Praha 1
tel/fax (00420) 2 24 22 59 71

e-mail libpro@iol.cz
<http://libpro.cts.cuni.cz>

MASARYKŮV ÚSTAV WEB A ARCHIV
NOVÉHO DOMOVA:
WWW.MASARYKTOWN.CA

Banquets and Catering
Breakfast, Lunch and Dinner

EDENVALE AERODROME

5195 HWY 26 East, Stayner, ON
call (705)428 4703
info@bustro26.ca

Mo-Fri 11.30 am - 9.00 pm
Sa-Su 8.30 am - 9.00 pm